

NIEUWE AVONTUREN

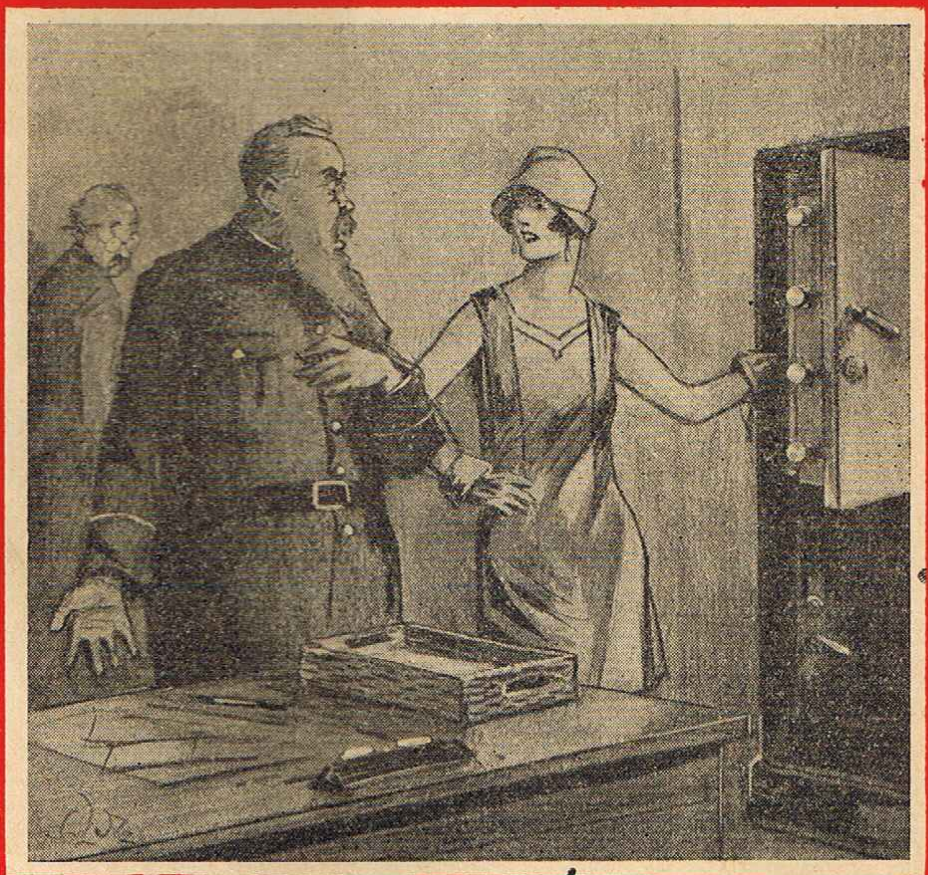
Lord Luster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

DE PARELS VAN NATHAN GOLDTISCH

N° 2317

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt

Voor Nederland: Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Parels van Nathan Goldfish

HOOFDSTUK I

LUSTEN EN LASTEN VAN EEN HOOFDINSPECTEUR

Marholm, de secretaris van de hoofdinspecteur van politie, Phileas Baxter, zat geheel alleen in de grote kamer van het sombere gebouw van Scotland Yard, waar de heer Baxter de scepter voerde, en schreef ijverig aan zijn rapporten.

Men had hem al een paar jaren geleden een schrijfmachine willen geven, maar de oude man had het hardnekkig geweigerd, en wel om de drie navolgende redenen: ten eerste schreef hij veel mooier dan een schrijfmachine kon tikken, ten tweede schreef hij veel sneller, en ten derde was hij te oud om het machineschrijven te leren. Wilde men hem zulk een onmogelijk, lawaaimakend ding voor de neus zetten, dan moest men hem maar met pensioen wegsturen zo verklaarde hij kwaad, driftig aan

de stalen bril aan het uiterste puntje van zijn smalle, scherpe neus rukkend.

Nu was het een feit, dat Marholm ondanks zijn zestig jaren, nog altijd met een vaste en zeer fraaie hand schreef, waarop hij terecht trots was.

Hij controleerde zelf of het papier dat hij kreeg wel altijd van hetzelfde maaksel was, geelwit, en mool glad, koos zijn pennen met de grootste zorgvuldigheid uit, want hij had een even ingekankerde hekel aan vulpennen als aan schrijfmachines, en was nooit gelukkiger dan wanneer hij in zijn hoekje zat, achter zijn eenvoudig schrijftafeltje.

Zijn benig hoofd was die bewuste ochtend al omstreeks een kwartier over een stapeltje paperassen gebogen, rapporten, rekeningen van boeten, minuten

van processen-verbaal en dergelijke, toen de deur werd opengegoorpen, en de heer Baxter in hoogst eigen persoon binnentrad, klaarblijkelijk niet al te goed in zijn humeur, en die zijn secretaris groette met een nors:

— Goede morgen, ellendig weer, slecht geslapen, beroerde boel.

— Ze hebben hem dus nog niet, mijnheer Baxter? vroeg Marholm fijntjes, heel eventjes opkijkend van zijn werk, en zijn chef over zijn bril heen aangelurend.

— Wie bedoel je? vroeg de hoofdinspecteur kortaf.

— Wie zou ik anders bedoelen dan Bill Cijfer, die er met de kas van de Boerenleenbank vandoor is gegaan?

— Neen, die hebben ze nog niet, Marholm, ik betwijfel of ze hem ooit zullen krijgen, en dat maakt mij wanhopig. Het ellendige toeval heeft gewild, dat dit weer moest gebeuren in de City, in het voornaamste district, en natuurlijk zal het in die vervloekte dagbladen wel weer heten, dat inspecteur Baxter blijkbaar niet in staat is, om de misdaad in Londen meester te worden. Alsof er in andere wijken, zoals in Southwark en de Albert Docks, ook niet gestolen en ingebroken wordt. Alsof er, bijvoorbeeld, in de havenwijk niet veel meer mensen worden bedreigd en beroofd dan in het Centrum en het Westen. Allemaal haat en nijd van mijn vijanden, die mij van mijn plaats willen verdrijven.

Baxter had een woedende vuistslag op zijn schrijftafel afgeleverd, nam plaats voor zijn machtig schrijfbureau, en keek toen, blijkbaar zonder iets te zien, door een van de twee brede, getraliede vensters naar de overzijde van de straat.

Het was duidelijk dat hij met zijn gedachten nog niet bij zijn werk was, en ook dat de gedachte aan de nog altijd voortvluchtige Bill Cijfer hem plaagde.

Zonder er naar te kijken, trok hij een lade open, haalde er met afgemeten gebaren een kistje sigaren uit, opende het, nam er een sigaar uit, ont-

hoofdte die door middel van een tamelijk ingewikkeld toestel, een guillotine in miniatuur, en drukte daarbij zo heftig op de knop, dat het puntje van de sigaar wel een voet wegsprong.

Marholm, die hem voortdurend met een schuin oogje had gadegeslagen, mompelde voor zich heen:

— Nu verbeeldt hij zich dat hij John Raffles een kopje kleiner heeft gemaakt.

Baxter had de sigaar al aangestoken, blies een paar dikke rookwolken uit, achterover leunend in zijn stoel, scheen plotseling aan iets zeer aangenaams te denken en vroeg toen, zonder naar zijn secretaris om te zien:

— En wat hebben wij vanochtend voor nieuws, Marholm?

— Niet veel zaaks, chef, antwoordde de secretaris, na even zijn benig gelaat in een stapel papieren te hebben begraven.

— Des te beter, gromde de grote man.

— Zoals gezegd, hebben we Bill Cijfer...

— Ja, maar daar denken we nu niet meer aan, viel Baxter hem knorrig in de rede. Die is weg, en die blijft weg. Dat is afgelopen. Daar zetten we een streep onder. Hoeveel bedroeg het pas-sief?

— Zowat 140.000 pond sterling, mijnheer Baxter.

— Kranig, zei de inspecteur gedachtenloos, om haastig te vervolgen:

— Ik wil zeggen, dat hij tenminste niet met lege handen de vlucht heeft genomen. Ik heb gisteren tot laat in de nacht een hoogst belangwekkende conferentie gehad met een der ambtenaren van het Departement van Justitie, en dat heeft mij sterk aangegrepen, sterk.

Marholm kende die gewichtige conferenties van zijn chef. Hij wachtte er zich echter wel voor zijn mening daarover te kennen te geven, en had juist zijn pen weer in de inkt gedoopt om zijn arbeid te hervatten, toen hij daarmee nog even wachtte op het horen van de telefoon, die overging.

Tamelijk onwillig, want hij werd niet

graag zo vroeg in de ochtend al gestoord, nam Baxter de hoorn ter hand, maar Marholm zag dat zijn gelaat plotseling een heel andere uitdrukking kreeg, en suikerzoet werd overtogen, « met de melk der menselijke mildheid » zoals Milton het in een van zijn gedichten zegt.

De secretaris, die een heel scherp gehoor had, hoorde zijn chef afgebroken zeggen, op een toon, die hij altijd aannam, als hij tegen dameskennissen sprak:

— Ik verzeker u dat alles in de beste orde is, in volmaakte orde, als u er zich soms persoonlijk van wilt komen overtuigen, madame, bijvoorbeeld tussen een en twee uur, want dan is mijn secre... hum, ik wilde zeggen, dan zouden wij eens ongestoord kunnen praten over verschillende onderwerpen. Welneen, mevrouw, het vereist volstrekt geen dank, ik heb u die dienst gaarne willen bewijzen, maar als u werkelijk gelooft, dat u mij enige erkentelijkheid verplicht zijt voor het bewaren van uw paarlencollier, dan weet een schone vrouw als gij wel, hoe zij dat kan vergelden... Wat zegt u? Ben ik ondeugend? Allerliefst van u om dat te zeggen. A propos, is het onbescheiden als ik vraag of u voor vanavond reeds bezet zijt? Wat dunkt u, als wij na de voorstelling...

Maar hierbij liet Baxter zijn stem tot een zo zacht gefluister dalen, dat zelfs Marholm niet kon verstaan, wat hij verder nog zei.

Een ogenblikje later legde hij de hoorn weer op de haak en leunde achterover in zijn stoel, met een uitdrukking van zelfvoldaanheid en innerlijke vreugde op zijn pafferig gelaat.

Marholm wist alles van de zaak af, en Baxter had zich werkelijk niet zoveel moeite behoeven te geven om zijn stem te dempen.

Het was trouwens een publiek geheim op het gehele hoofdbureau, dat de chef voor het ogenblik zijn kunstbeschermering meer in het bijzonder concentreerde op een revuester, die op dat ogenblik triomfen vierde in het Scala-

Theater, en die uitstekend betaald moest worden, ten minste te oordelen naar de hoge waarde van het paarlencollier, hetwelk zij, naar Marholm zelf had kunnen zien, een paar dagen tevoren persoonlijk in handen had gesteld van de inspecteur, met het verzoek, het gedurende een maand voor haar te willen bewaren.

En inspecteur Baxter, die toen juist vriendschap had gesloten met de schone Elvira Monescu, had onmiddellijk toegestemd.

Marholm had er het hoofd over geschud, ofschoon hij heel goed wist dat de gekozen bewaarplaats volkomen veilig was, maar hij vond het volstrekt niet passend dat een politieambtenaar, die zulk een hoge post bekleedde, zich inliet met dergelijke zaken. Er waren in Londen immers banken genoeg, die de loketten in hun safes, expres voor dit doel verhuurden.

Maar mijnheer Baxter was nu eenmaal zeer verliefd van complexie. Hij kon aan een mooie vrouw nooit een dienst weigeren.

En zo had Marholm er dan bij toegezien, hoe de mooie Elvira het paarlencollier toonde, hoe zijn chef er zijn bewondering over uitsprak, en een zeer versleten vergelijking waagde met haar eigen tandjes, en hoe de schone artieste eigenhandig het étui in het kleine brandkastje plaatste, waarop de deur daarvan door de heer Baxter gesloten werd, die er toen trots met de vlakke hand op klopte en uitriep als een veldheer die zoëven een slag heeft gewonnen:

— Hier is het op zijn minst even veilig als in de kluisen van de Bank van Engeland, madame. En thans wilt u mij zeker uw adres wel opgeven, want wellicht kan het nodig zijn, dat wij... hm... over de zaak moeten corresponderen.

De jonge, mooie Elvira had, volgens Marholm, eenvoudig gespeculeerd op de gloed van haar grote, blauwe ogen, en op haar aardig, buitenlands accentje, ten einde de heer Baxter te bewegen, de bewaring op zich te nemen van een zeer kostbaar sieraad.

Baxter had dus de hoorn op de haak gelegd, en zat daar nu in de zaligste gedachten verzonken, terwijl hij zijn zware sigaar van zijn ene mondhoek naar de andere rolde, en de rookwolkjes naar de zoldering volgde met een uitdrukking in zijn porseleinblauwe ogen, die Marholm zeer goed kende, en die hem de zekerheid verschafte, dat hij aanstonds vriendelijk verlof zou krijgen, zijn lunch tussen een en twee uur elders te gaan nuttigen...

Er konden ongeveer tien minuten zijn verlopen, en Baxter had nog volstrekt geen aanstalten gemaakt, zich met het dagelijkse routinewerk te bemoeien, of bevel te geven, de inspecteurs bij hem te laten komen, die verslag moesten komen uitbrengen, en met hem alles voor die dag te bespreken, toen de telefoon opnieuw overging.

Ongeduldig kwam mijnheer Baxter overeind, greep het toestel en luisterde even, waarbij Marholm zag hoe zijn gelaatsuitdrukking opnieuw veranderde ofschoon er nu allesbehalve vreugde op viel te lezen.

En zijn stem klonk weer afgebroken en hortend:

— Hoe is de naam precies? Wacht even, dan zal ik het noteren, Nathan Goldfish, Exceter Lane 19, pardon 17, mooi zo. Neen, dat mooi zo slaat op iets anders, natuurlijk niet op de diefstal. Uw gehele winkel leeggeroofd, verschrikkelijk. Geen spoor van de inbrekers, wat blijft u? Moet ik persoonlijk komen? Maar waarom staat u daarop. Jawel, jawel, dat kan ik mij heel goed voorstellen. Zo, dus de detectives dringen er zelve op aan? Een buitengewone zaak, voor hoeveel zegt u? Zevenhonderd duizend pond sterling? Maar mijn hemel, dat is ongehoord. Telefoon afgesneden? Waar telefoneert u dan? Ha zo, in het dichtstbijzijnde postkantoor. U hebt gelijk, mijnheer Fishbowl, Goldfish wil ik zeggen, daar zal ik zelf bij moeten zijn. Acht miljoen pond sterling. U hebt alweer gelijk, zoveel is het gelukkig niet, maar het is dan toch de moeite waard. Het is wel een grote afstand, bijna een vol uur rijden.

Maar ik moet dat persoonlijk zien, zelfs geen zilveren servetband achtergelaten, zegt u. Tjonge, tjonge. Men beleeft zoiets tegenwoordig. Mijnheer Goldfish, aan mij zal het waarlijk niet liggen, ik haast mij naar u toe te komen.

Baxter legde de hoorn met een bevende hand neer, en zag er nu waarlijk verwilderd uit, toen hij met een trillende stem tot Marholm zei:

— Heb je het gehoord, Marholm?

— Ik heb iets begrepen van een inbraak bij Goldfish, mijnheer Baxter.

— Ken je de naam?

— O ja, heel goed. Een van de grootste juweliers van Londen en wij hebben hem zelf nog geen half jaar geleden aangeraden wat meer voorzichtigheid in acht te nemen.

Baxter luisterde nauwelijks meer, want hij was reeds opgestaan, trad op de kleerkast toe, en verwisselde snel zijn gemakkelijk zittend jasje weer tegen zijn uniformjas met de vergulde knopen, drukte zich de pet op het hoofd, overtuigde zich voor een spiegel, dat hij rechtstond, knoopte zijn jas dicht, greep zijn grote portefeuille van zadelleer, en riep toen tot Marholm:

— Ik ga er aanstonds heen, en zal beneden wel een sergeant meenemen. Inspecteur Brain kan mij zolang vervangen. Tot straks.

Als een wervelwind verdween hij, en Marholm boog zich weer over zijn arbeid, om even een rapport af te maken, alvorens hij inspecteur Brain zou doen weten, dat deze tijdelijk als plaatsvervanger van Baxter moest optreden.

Maar er waren nog geen volle vijf minuten verlopen, of wéér ging de telefoon, en hij moest nu zelf opstaan, om te antwoorden.

— Hallo, vroeg hij, de hoorn opnemend.

— Met Baxter, Hoofdinspecteur. Jij daar, Marholm?

— In persoon, chef.

— Laat je werk liggen, en volg me onmiddellijk naar, wacht even, ik heb het hier op een papiertje, naar de winkel van Goldfish, in de Exceter Lane. Ik zal je nodig hebben, denk ik. Haast

je zo veel mogelijk. Neem een taxi. En denk om Inspecteur Parker.

— U zei zoëven Brain en niet Parker, chef, merkte Marholm hoofdschuddend op, alsof de inspecteur hem had kunnen zien.

— Brain dan maar, ook goed. En haast je. Je kunt mij misschien... hm... met je goede raad terzijde staan.

De oude secretaris bromde iets voor zich heen, legde de hoorn op de haak, verwisselde zijn kalotje tegen een oude, versleten deukhoed, trok zijn demi aan,

sloot zijn papieren in de lade van zijn tafeltje, keek nog eens rond, en opende toen de deur, om inspecteur Brain, in het voorbijgaan te vertellen, dat hij tijdens de afwezigheid van de chef diens plaats moest innemen.

De deur ging achter hem dicht, en nu lag het grote werkvertrek daar eenzaam en verlaten. Een straal van de binnendringende zon scheen juist op het metaal van de kleine brandkast, waarin het kostbare halssnoer van de schone Elvira Monescu sluimerde.

HOOFDSTUK II

BIJ NATHAN GOLDFISH

Inspecteur Baxter leunde achterover in zijn auto, door een politieagent bestuurd, en naast hem zat sergeant Cuxton, vergrijsd in de dienst, en die bekend stond wegens zijn ervaring inzake inbraken.

Men had reeds een half uur gereden, en er was nog geen woord gesproken, totdat Baxter eindelijk zeer uit zijn humeur opmerkte:

— Als die Goldfish ook maar niet zo vervloekt nonchalant was geweest.

— Daar zit ik mij juist over te verbazen, chef, zei Cuxton. Hij heeft toch een nachtwaker, bovendien voor de ruiten zijn zware, stalen rolluiken, er is een alarmsignaal vóór zowel als achter, er is een waakhond, die lang niet mak is.

— Dan had hij zijn voorraad niet in de winkel moeten laten, hernam Baxter, zeer ontstemd door de gedachte, dat hij nu het aangename gesprek met de mooie Elvira naar alle waarschijnlijkheid zou mislopen, want het liep nu reeds naar tien uur, en het onderzoek zou natuurlijk geruime tijd in beslag nemen.

— Dat is goed voor een kleine zaak, mijnheer Baxter, maar niet voor een onderneming als van Goldfish, zei Cuxton hoofdschuddend. Het zou uren duren, voor die hele winkelvoorraad in

veiligheid was gebracht, en de volgende ochtend weer was uitgesteld. Dat doen trouwens heel weinig juweliers.

De chauffeur remde om naar de huisnummers te kunnen zien, tot de politieauto eindelijk stopte, maar Baxter, die naar buiten had gekeken, tikte dadelijk nijdig tegen de ruit, die de wagen inwendig in twee compartimenten deelde, en riep toen door de spreekbuis:

— Verder, chauffeur, verder. Je ziet toch wel dat dit het huis niet kan zijn. Er zal wel een volksooploop voor de deur staan.

De chauffeur kwam doodbedwaard van zijn plaats, opende het portier, en zei rustig:

— Ik weet niet of het verder is, mijnheer, maar dit is in ieder geval nummer zeventien, dat kunt u zelf zien.

— Maar voor de duivel...

Baxter kwam niet verder.

Hij had nog eens naar buiten gekeken, maar nu wat beter, en de woorden bleven hem in de keel steken, want dat was wel degelijk de winkel van Nathan Goldfish, wiens naam in dikke vergulden letters aan de voorgevel bevestigd was.

En daar was de etalage, die letterlijk straalde en schitterde, oogverblindend, en waar een overvloed van fraai geslepen diamanten, oorhangers, gouden

ringen, de fijnste Zwitserse horloges, turkooizen, smaragden, snoeren paarden, waard om de boezem van koninginnen te tooien, lag, en waarvan het pronkstuk een diadeem was, dat fonkelde als een zon, midden in de etalagekast.

Baxter bleef daar wel een volle minuut staan, totaal versuft, als iemand, die een slag op het hoofd heeft gekregen, en niet in staat om geluid te geven, totdat Cuxton de opmerking waagde:

— Nu, dat ziet er niet erg uit als een inbraak, mijnheer. Kunt u zich vergist hebben bij het opnemen van de telefonische mededeling?

Baxter wendde langzaam zijn breed, bleek gezicht naar de brigadier, en vroeg tussen zijn tanden:

— Staat de naam Nathan Goldfish op de voorgevel?

— Inderdaad, mijnheer.

— Is dit de Exceter Lane?

— Niet aan te twijfelen, inspecteur.

— Is dit huis nummer 17?

— Heel zeker, mijnheer.

— Ken jij nog een andere Goldfish in deze stad?

— Ik ken er nog twee van die naam, mijnheer. De een is uitdrager, en de ander loopt met een bak met chocolaadjes in een bioscoop.

Baxter wierp zijn assistent een vernietigende blik toe, en ging hem toen met grote stappen voorbij, de winkel in, door de prachtig bewerkte, mahoniehouten draaideur, en werd aanstonds opgevangen door de chef de representation, keurig gekleed, met een scheiding in het glimmende haar, die hem glimlachend tegemoet trad, maar plotseling in zijn loop gestuit werd door het zien van de politieuniform.

De wenkbrauwen van het jongemens gingen een heel eind de hoogte in, en hij wilde reeds een opmerking maken, toen Baxter hem voorkwam en kortaf vroeg:

— Dit is immers de zaak van juwelier Goldfish?

— Ja zeker, mijnheer, antwoordde de jongeman verbluft.

— Is hier vannacht ingebroken?

— Hier? Gelukkig niet.

— Waarom heeft uw patroon mij dan opgebeld?

— De patroon? Wanneer zou dat gebeurd moeten zijn?

— Zowat vijf kwartier geleden?

— Dat is volstrekt onmogelijk, mijnheer, want de patroon zit op dit ogenblik waarschijnlijk al in Parijs. Hij is vanochtend om half acht van Croydon per vliegtuig naar Parijs vertrokken.

Baxter werd zo mogelijk nog een graadje bleker, en wierp een hulpeloze blik op Cuxton, die hem gevolgd was, en wiens gelaat, rood als een baksteen, een ernstige uitdrukking vertoonde.

— Wat kan dat nu te betekenen hebben, Cuxton? vroeg Baxter tenslotte.

— Daar zit natuurlijk iets achter, mijnheer. En iets heel lelijks, denk ik, luidde het antwoord.

Baxter stond een ogenblik doodstil.

Hij had een gevoel, alsof hij zoëven met een stuk hard hout boven op het hoofd was geslagen.

Zijn ogen hadden een glazige uitdrukking gekregen, zijn mond hing half open, en heel fijne zweetdruppeltjes parelde op zijn slapen.

Het duurde verscheidene minuten voor hij, na diep adem te hebben gehaald, kon hernemen:

— U bent er dus zeker van dat hier niet is ingebroken?

— Maar overtuig u dan toch zelf, mijnheer de inspecteur, antwoordde de winkelchef, die nu zelf een weinig ongerust begon te worden, ofschoon hij er volkomen zeker van was, dat er zelfs geen dasspeld uit de voorraad verdwenen was.

— En u hebt mij ook niet getelefoneerd?

— Ik heb de telefoon nog niet in mijn handen gehad. De zaak is nauwelijks een vol uur open.

— En mijnheer Goldfish?

— Ik zei u immers al dat hij naar Parijs is, voor zaken. Hij komt vanavond per vliegtuig weer terug, of hoogstens morgenochtend.

— De telefoon is dus niet afgesneden?

— Ik zal er u aanstonds van overtuigen, hernam de chef lachend, terwijl hij naar een aangrenzend vertrek liep, dat als een bureau was ingericht, met dure kostbare meubelen. Baxter hoorde hem enige ogenblikken daar rondlopen, toen een kreet van ongeduld en van verbazing slaken, waarna de chef weer op de drempel van de winkel verscheen echter nu al bijna even bleek als Baxter zelf, verschrikt uitroepend:

— Daar begrijp ik geen jota van. De draad is werkelijk doorgesneden. Het is mij onmogelijk, aansluiting te krijgen.

Zonder iets te zeggen, gaf Baxter zijn assistent een wenk, die daarop het bureau binnentrad, op de telefoon toeging, de hoorn van de haak nam, de draad volgde, totdat hij een plek gevonden had, waar deze eenvoudig met een schaar was doorgeknipt, maar zo, dat het onmogelijk dadelijk te zien viel, want de draad verdween hier onder een plooi van de dikke gordijnen, die voor de ramen hingen.

Sergeant Cuxton zwaaide het afgeknipte eind heen en weer, en zei grijnzend:

— U zou even goed kunnen proberen door een gordijnkoord te telefoneren, mijnheer.

— Sta niet als een gek te grijnzen, vent, riep Baxter, die hem gevolgd was. Denk je dat het grappig is? Het is allesbehalve grappig. Er zit hier natuurlijk iets achter, en ik moet het aanstonds weten.

— Men zal zich eenvoudig een laffe grap met u gepermitteerd hebben, mijnheer Baxter, zei de winkelchef, die naast zijn lessenaar was gaan staan, en nu op zijn beurt met het afgeknipte eind draad speelde.

— Zo? Denkt u dat? vroeg de grote man sarcastisch. En die afgesneden draad? Behoort dat ook tot de grap?

— Wel, dat belette u immers, u eerst nog eens telefonisch op de hoogte te stellen? zei de chef kalm. Dan was alles natuurlijk onmiddellijk uitgekomen,

Baxter keek de winkelchef strak aan, haalde zijn zakdoek uit, bette zijn klam voorhoofd, en hernam toen kortaf, zijn schouders ophalend:

— Het is iets ergers dan een grap, mijnheer, en dat zal al heel gauw blijken. Kom, Cuxton, wij hebben hier natuurlijk niets meer te doen, en zullen zo spoedig mogelijk terugkeren. Het spijt mij, mijnheer, dat wij u moesten lastig vallen. Waar kan ik hier vlakbij opbellen?

— Aan de overzijde bij de tabacconist, mijnheer Baxter. Maar hier in huis zijn nog wel andere telefoontoe- stellen, die natuurlijk nog wel zullen werken. Als u mij maar even wilt volgen.

— Heel vriendelijk van u, maar ik denk dat ik toch maar liever naar de overzijde ga. Neen, ook dat niet. Is hier een postkantoor in de buurt, of een telefooncel? Het is volstrekt niet nodig, dat men hoort wat ik te telefoneren heb naar het hoofdbureau.

— Zoals u wilt, mijnheer Baxter, hernam de chef, zijn wenkbrauwen weer hoog optrekkend.

In de winkel waren inmiddels de vijf of zes keurig geklede bedienden, dames zowel als heren, nieuwsgierig en ook wel een beetje verschrikt, op een hoopje gedrongen. Baxter moest zich als het ware een weg door dat groepje banen, en liep met driftige, dreunende stappen op de draaideur toe, door zijn sergeant op de hielen gevolgd en juist toen hij de deur in beweging had gebracht, na de chef te hebben gegroet, want juist toen de draaiende deur hem op het trottoir zette, voerde deze zijn secretaris Marholm de winkel binnen.

Baxter slaakte een kreet van verbazing, Marholm er een van blijde herkenning, en terwijl de eerste de deur verder duwde om weer naar binnen te gaan, duwde de tweede naar buiten om zich bij zijn chef te voegen.

Het gelaat van Baxter werd vuurrood, en de aderen in zijn hals zwollen op, toen hij brulde:

— Blijf waar je bent, Marholm. Denk je dat ik hier gekomen ben om met een

mallemlen te spelen? Zo, en vertel mij nu wat je hier komt uitvoeren? Hebben ze je mij achterna gezonden op het hoofdbureau?

Het vossengelaat van de oude Marholm zag er op dat ogenblik niet al te snugger uit, en hij stotterde geducht, toen hij ten antwoord gaf:

— Niemand heeft mij u nagezonden. U hebt mij toch zelf opgebeld om dadelijk hier in de juwelierszaak van Goldfish te komen?

Baxter zocht met verwilderde blik naar een stoel, hij zag er een staan voor een der fraai gebeeldhouwde toonbanken, wankelde er op toe, liet er zich op neervallen, en steunde:

— Dan ben ik zeker een slaapwandelaar geworden. Ik heb geen telefoon in mijn handen gehad, man. Wanneer moet ik je dan hebben opgebeld?

— Wel, u kunt hoogstens tien minuten zijn weg geweest. Wat is er van uw dienst?

— Wat er van mijn dienst is, ezel? steunde Baxter, die zich nauwelijks verstaanbaar kon maken van woede. Wel, je zoudt mij de beste dienst kunnen bewijzen door aanstonds naar de duivel te lopen. Je bent dus weggegaan, en hebt mijn kamer alleen gelaten?

— Welneen. U hebt mij toch bevolen, dat ik een der inspecteurs moest zeggen uw plaats tijdelijk in te nemen? zo verdedigde Marholm zich.

— Zo, heb ik dat? Hoe langer hoe mooier. En heb je dat tenminste gedaan?

— Ik volg uw instructies altijd nauwkeurig op, mijnheer Baxter, antwoordde Marholm verontwaardigd. In het langslopen heb ik tot inspecteur Brain gezegd, dat hij zolang achter uw bureau moest gaan zitten.

— En heb je je overtuigd dat hij dat inderdaad gedaan heeft?

— Neen, want u had mij bevolen, haast te maken.

— En heb je dan helemaal nergens aan gedacht, mijnheer Marholm?

— Waaraan gedacht, chef? vroeg Marholm, die het nu zelf benauwd begon te krijgen.

— Waaraan gedacht, vraagt hij. Aan de brandkast, en wat er in ligt.

Op zijn beurt keek Marholm uit naar een stoel, en toen hij er geen vond begon hij in een kringetje rond te lopen, zich telkens met zijn benige hand tegen het voorhoofd slaande, en onder tusschen onafgebroken herhalend:

— De safe, de safe, de safe.

Plotseling bleef hij stilstaan, en schreeuwde:

— De telefoon. Dadelijk telefoneren naar het hoofdbureau.

— Dat kan niet, de draad is hier afgesneden.

— Naar het postkantoor. Vlug, mijnheer Baxter. Mijn benen trillen.

— Jij bent gelukkig, dat het alleen je benen maar zijn, bromde Baxter, van zijn stoel opstaande, terwijl beiden naar de draaideur snelden, zonder notitie tenemen van het personeel van mijnheer Nathan Goldfish, dat hen met open mond nastarde, en elkander op de hielen trappend en de tenen stotend, bij hun pogingen, om tegelijkertijd door een van de kleine deurvakjes naar buiten te gaan.

Zij waren de straat al overgestoken, op een drafje, toen Baxter plotseling stilstond, Marholm bij de arm greep en op zachte toon zei:

— Neen, Marholm. Wij zullen nog niet telefoneren. Het is overbodig, als daarginds soms... iets gebeurd mocht zijn, en als er niets gebeurd is, dan brengen wij hen daarginds maar op de hoogte van zaken, die niemand aangaan, en die alleen maar aan jou bekend zijn, omdat ik weet met hoeveel ijver je mij bent toegedaan, hoezeer ik op je vriendschap, je trouw en je vlijt kan rekenen.

— Stil maar, chef, suste Marholm hem. Kam mij maar niet zo op, want dat wreekt zich nog vandaag, dat zult u zien. Misschien hebt u wel gelijk, en als er werkelijk iets gebeurd is, zullen wij het nog vroeg genoeg horen. Laten wij maar dadelijk terugrijden.

Zij staken opnieuw de straat over, op gevaar af door een der snel voorbijschietende auto's te worden gegre-

pen, en stapten in de politieauto, nadat Baxter de chauffeur had toegeschreeuwd zo snel de motor maar wilde lopen, naar het hoofdbureau van politie terug te rijden.

De wagen stond nog niet eens stil of Baxter sprong er al uit, ging het bureau binnen, snelde de trap op, met een steek in zijn zijde van het harde lopen, trad zijn kamer binnen, bleef een ogenblik ontdaan op de drempel staan, toen het vertrek verlaten bleek te zijn,

keek naar de safe en slechts met de grootste moeite onderdrukte hij de kreet, die hem naar de lippen drong, toen hij zag dat de deur van de kleine brandkast open stond.

Hij wankelde er op toe, trok de deur verder open, tastte met een bevende hand over de plank, die in het midden van de kast was aangebracht, en als een snik kwam het over zijn lippen:

— Gestolen. Het paarlen halssnoer van Elvira is gestolen.

HOOFDSTUK III

ELVIRA TEN TONELE

Het duurde vrij lang voor Baxter in staat was, weer geregeld te denken.

— Nu weten we tenminste waaraan we ons te houden hebben, chef, zei Marholm. Dat was dus de truc. De dief heeft dat natuurlijk verzonnen, die inbraak bij Goldfish, om u uit uw kamer weg te krijgen en vervolgens mij ook.

— En Brain dan? Telt die niet mee? steunde Baxter.

— Wij zullen wel gauw te weten komen hoe het met hem staat, mijnheer Baxter. Zal ik hem even hier laten komen?

— Nog een ogenblik, Marholm. Ik moet eerst een beetje bijkomen. Goede hemel, wat zal Elvira zeggen.

— Ja, dat is het ergste, mijnheer Baxter, zei Marholm.

Baxter keek met een wanhopige blik naar de open brandkast, streek zenuwachtig over zijn blonde baard, waarin de grijze haren zorgvuldig waren bijgeveerd, en vroeg toen plotseling aan Marholm:

— Zat er nog meer in behalve dat parelsnoer?

— Niet dat ik weet, mijnheer Baxter. Trouwens, als er iets meer in gezeten heeft, dan is het er nu natuurlijk toch uit, dus daar zou ik mij maar niet bekommerd om maken.

— Niet bekommerd om maken, herhaalde Baxter heftig. En de formulieren

dan, die er in waren, zoals ik nu zeker weet. De legitimatiekaarten, met het stempel van het bureau en mijn handtekening er op? De bevelen tot inhechtenisneming? Ik krijg het ijskoud, als ik er aan denk wat de gevolgen kunnen zijn, als die dingen in verkeerde handen komen.

Het bleef even stil en toen hernam de hoofdinspecteur weer, terwijl hij zich steunend voor de kast op de knieën liet neerzakken:

— Zie jij er een spoor van inbraak op, Marholm?

De secretaris kwam op zijn beurt naderbij, knielde naast zijn chef neer, tuurde aandachtig, en antwoordde:

— Geen krasje op te zien, mijnheer.

— Zou daar niet uit op te maken zijn, dat de kast met een sleutel geopend is?

— Dat vloeit er heel zeker uit voort, chef, antwoordde Marholm.

Nog altijd in geknielde houding begon Baxter al zijn zakken te doorzoeken en vond de sleutelbos, maar aan die bos mankeerde de sleutel, die bij de deur van de brandkast behoorde.

Baxter staarde een ogenblik als verwezen naar de sleutels, die hij op zijn open hand had gelegd, liet ze toen langzaam weer in zijn zak glijden, wreef met zijn witte, dikke hand, als de vin van een walrus, over zijn voorhoofd,

en stamelde moeilijk:

— Daar moeten anderen aan te pas komen. Dat is mijn werk niet Marholm. Daar zijn detectives voor nodig. Mensen met ervaring in dat soort gevallen. Ik zie het wel, ik ben wel verplicht, anderen in het geheim te nemen, want ik zou toch dezer dagen het parelsnoer aan Elvira Monescu hebben moeten teruggeven. Geloof je dat ik verantwoord ben, als ik de zaak tracht te sussen?

— Wel, u zult de zaak kunnen sussen met vijf en twintig duizend pond sterling, antwoordde Marholm laconiek.

— Waar zou ik ze vandaan moeten halen? jammerde Baxter, en daarenboven, misschien zou zij daar niet eens genoeg mee nemen. Het is ook verschrikkelijk, dat ik veel te veel luister naar de inblazingen van mijn hart. Ik had moeten weigeren, Marholm. Ik had met beslistheid moeten weigeren.

— Ja, mijnheer Baxter, het berouw komt meestal na de zonde, zei Marholm wijsgerig. En ik geloof dat wij het beste doen, de zaak zo snel mogelijk tot klaarheid te brengen en te onderzoeken. Brain moet er natuurlijk meer van weten.

— Roep hem dan nu, en ook Drexler, tenminste, wanneer die op het bureau is. Hij is de slimste van onze detectives, maar zeg hem dat niet, anders vraagt hij salarisverhoging.

Marholm verliet heel zacht het grote vertrek, en Baxter sliep zich naar zijn schrijftafel.

Er verliepen omstreeks vijf minuten, en toen trad Marholm binnen, op de voet gevolgd door Drexler, een klein, pezig mannetje, met zwarte oogjes, en een intelligent gezicht, gevolgd door een grof gebouwde inspecteur van politie.

— Hier zijn de heren Drexler en Brain, chef, zei Marholm, terwijl hij nu terzijde van het bureau ging zitten, en zich gereed makend tot het stenografisch opnemen van wat er gesproken zou worden.

Nu, het was in betrekkelijk korte tijd afgelopen.

Baxter hief met een ruk het hoofd op, als iemand, die zoëven een vast be-

sluit heeft genomen en begon:

— Mijnheeren, er heeft in dit vertrek zoëven een zeer onbeschaamde diefstal plaats gehad, die onmiddellijk, versta mij wel, onmiddellijk moet worden opgehelderd. Een, een dame van mijn kennis, die vertrouwen in mij stelde, zowel als in die brandkast daar, deed mij de eer aan, een kostbaar snoer van parelen aan mijn hoede toe te vertrouwen, voor een korte duur slechts, en ik sloot het daar in die kast weg, waarvan gij nu de deur ziet openstaan.

Zoëven zijn Marholm en ik door een loos alarm hier weggeroepen, aldus ging Baxter voort, na diep gezocht te hebben, en toen wij terugkeerden vond ik de deur van de brandkast open staan, en onder andere is het étui met het parelen halssnoer verdwenen.

Drexler liet een zacht fluitend geluid horen, en knielde onmiddellijk bij de brandkast neer.

Baxter wendde zich nu tot Brain, die van kleur verschoten was, en ging op scherpe toon voort:

— Mijnheer Brain, Marholm zegt mij, dat hij u, alvorens het hoofdbureau te verlaten, uit mijn naam verzocht heeft, tijdelijk zijn plaats in te nemen. Is dat zo?

— Dat is zo, mijnheer, antwoordde de inspecteur.

— Hebt gij aan dat verzoek gevolg gegeven?

— Natuurlijk. Ik was juist op mijn kamer bezig met het geven van enkele instructies, maar dat duurde zeker geen vier of vijf minuten, en daarna ben ik onmiddellijk naar dit vertrek gegaan, om uw plaats in te nemen.

Het gelaat van Baxter nam een verbaasde uitdrukking aan, en hij keek de ander vol spanning aan toen hij vroeg:

— Hebt gij hier dus bijna drie uren gezeten? Ik vond toch deze kamer leeg, toen ik terugkwam.

— Ik ben hier geen twee of drie seconden geweest, antwoordde Brain kalm. Want toen ik binnentrad zat u voor uw schrijftafel te werken, en zei kortaf, dat u zich bedacht had, en dat ik aan mijn eigen werk kon gaan. U gaf mij

de instructie mede, dat u in het eerste kwartier volstrekt niet gestoord mocht worden. U zou waarschijnlijk bezoek ontvangen van een dame, die een zeer belangrijk gesprek met u moest voeren.

Baxter werd beurtelings bloedrood en lijkbleek, en slechts met de grootste moeite kon hij de woorden over zijn lippen krijgen:

— Dan, dan, weet ik al hoe laat het is. Dat kan maar door één enkele man gedaan zijn, en dat is die vervloekte, die duivelse...

— Laten wij hem maar dadelijk John Raffles noemen, chef, zei Marholm schouderophalend.

— Praat geen onzin, viel Baxter uit. Hoe denk je er over, Drexler? Kun je al enige aanwijzingen geven?

— Als u het een aanwijzing wilt noemen, chef, kan ik u wel zeggen dat deze kast met een sleutel geopend is, want er is niet het minste spoor van braak te zien, geen krasje, en niet eens een vingerafdruk.

— Ik mis mijn sleutel, zei Baxter dof.

— Nu, dat is dan klaar, zei Drexler langs zijn neus weg. De kerel heeft u uw sleutel afhandig gemaakt, u buiten het gebouw gelokt, uw plaats ingenomen, natuurlijk in uw uiterlijk en met uw uniform, en een kwartier is voor een handig man ruimschoots voldoende om een kast te openen, en er wat uit te nemen. Hebt u die bos sleutels altijd in uw zak?

— Ik draag niet eeuwig en altijd dezelfde broek, antwoordde Baxter nijdig.

En het spreekt vanzelf, aldus ging hij voort, dat ik wel eens vergeet, mijn sleutelbos dadelijk in de andere zak te steken. Die kerel schijnt hier trouwens maar in en uit te kunnen lopen als in zijn eigen huis. Het is een fraaie boel, dat moet ik zeggen. Het lijkt hier wel een koffiehuis.

Inspecteur Brain haalde onmerkbaar de schouders op, en zei kalm:

— Gij zelf zoudt gewaand hebben uw spiegelbeeld te zien, chef, zozeer gelek die man op u, die ik hier op dezelfde plaats achter uw schrijfbureau

zag zitten. Ik althans twijfelde geen seconde. U bent een uur of drie weg geweest, zegt u?

— Weinig minder. Heen en terug naar de winkel van Goldfish, waar ingebroken heette te zijn, en daarbij een langdurig onderhoud met de winkelchef. Goldfish zelf zit nota-bene in Parijs.

— Herkende u zijn stem dan door de telefoon? vroeg Drexler, zijn chef met zijn scherpe zwarte oogjes aanstaarend.

— Wat viel er te herkennen? Ken ik dan die Godfish? vroeg Baxter woedend. Het was een schorre stem, en heel erg opgewonden.

— Hebt u naderhand nog niet eens geïnformeerd? Dan was het bedrog natuurlijk direct aan het licht gekomen.

— Niets was er aan het licht gekomen, schreeuwde Baxter, want daarginds was de draad van de telefoon doorgeknipt.

Weer liet Drexler dat zachte gefluit horen, en toen zei hij, zich achter het oor krabbend:

— Ja, dan begin ik er langzamerhand zelf aan te geloven, dat dit... zijn werk is. U weet wie ik bedoel. Mijnheer Baxter, ik ben half en half geneigd, om mij aan te sluiten bij de woorden van Marholm. Wij kunnen de zaak gerust opgeven.

— De man die het deed, moet natuurlijk van alles op de hoogte zijn geweest, zei Brain, die zelf even de kastdeur bekeken had.

— Dan heeft Elvira, dan heeft die dame geklapt. Dan heeft ze haar mond voorbij gepraat, gromde Baxter, woedend met zijn vuist op tafel slaande. Nu, het helpt niets of wij als gekken naar die lege kast zitten te kijken. Het is gebeurd, en ik zou jullie aanraden, je best te doen om Raffles te vinden. Ga nu maar heen, ik kan jullie toch geen verdere inlichtingen geven.

— Pardon, chef, zei Drexler doodkalm, één ding zullen we toch noodzakelijk moeten weten.

— Wat dan nog? vroeg Baxter ongerust.

— Wel, de naam van de benadeelde,

van uw familielid.

Baxter scheen een kort ogenblik een zware strijd met zichzelf te voeren en gaf toen op zachte toon ten antwoord:

— De dame in kwestie heet Elvira Monescu. Zij is, op het ogenblik, zij treedt op in het Scala Theater. Een artieste van zeer groot talent.

Op dit ogenblik werd er op de deur geklopt, een agent opende ze, maar hij werd bijna aanstonds terzijde geduwd, door een tamelijk opzichtig geklede vrouw, die lachend langs hem heen-schoof, en vrolijk uitriep:

— Baxtertje, ik zal mij zelf maar liever aandienen, oude bandiet.

Baxter was vuurrood uit zijn stoel opgerezen, terwijl de binnentredende een heel kort ogenblikje verbluft bleef rondzien, niet verwachtend dat zij hier zoveel heren zou aantreffen, en stelde stotterend voor:

— Deze dame, madame Elvira Monescu, had zoëven het voorrecht, u over haar te mogen onderhouden, deze heren mijnheer Drexler, mijnheer Brain, en Marholm is de... is u welbekend.

De ongelukkige Baxter stond zo wanhopig te brabbelen en te knipogen naar Drexler en Brain, dat dezen wel begrepen, hoezeer zij thans overbodig waren, en daarom stil het vertrek verlieten in bange afwachting van wat er nu volgen zou.

Niemand had er intussen acht op geslagen, dat de deur van de brandkast nog altijd wagenwijd openstond.

In het voorbijgaan wierpen de twee politie beambten nog een onderzoekende verstolen blik op « de hoogstaande vrouw », die daar met zulk een schelle stem haar intrede had gedaan.

De deur ging zacht dicht, Marholm sloop, een hevige onweder duchtend, naar zijn schrijftafel en Baxter sloeg zenuwachtig zijn dikke witte handen in elkaar, kuchte, slaakte een hartverscheurende zucht, en merkte toen op:

— Prachtig weertje vandaag, madame Monescu.

— Zo, heb je dat ook opgemerkt, oude snoeper? zei de bezoeker spottend, terwijl zij zich ongegeneerd in de le-

deren leunstoel liet neervallen, die aan de andere kant van de schrijftafel stond. Dat mooie weer heeft me juist hier gebracht. Lust het je, ik heb vanavond een souper, met goede vrienden, en als u misschien van de partij zoudt willen zijn...

De beklagenswaardige Baxter wrong zich in vertwijfeling onder de tafel de handen.

Naar die uitnodiging had hij al weken verlangd, hij had er naar gesmacht tot de intieme vrienden van de schone vrouw te mogen worden gerekend, en nu, nu hij op het punt stond, zijn stoutste dromen verwezenlijkt te zien, nu kwam die afschuwelijke zaak tussenbeide, die hem in de afgrond zou storten.

Hij wilde antwoorden, hij zocht naar een goede aanloop, en toen vielen zijn blikken op de wijdgeopende kast, zijn adem stokte, want Elvira Monescu volgde, verbaasd omdat hij niet aanstonds gretig aannam, zijn verwilderde blik, en zag op haar beurt, de deur van de brandkast wijd open staan, waarin zij zelve destijds haar kostbare parelen had geborgen.

Haar mooi geschilderde wenkbrauwen gingen een heel eind de hoogte in, en toen vroeg zij, wel een beetje kortaf:

— Neem mij niet kwalijk, mijn waarde heer Baxter, maar is het niet een beetje gevaarlijk, die deur zo wagenwijd te laten openstaan. Neen, geef u geen moeite, ik zal de deur zelf wel even sluiten.

Zij stond vlug op, liep op de kast toe, en wilde de deur reeds dichtduwen, toen zij eensklaps als versteend ophield, zich toen snel bukte, met haar gehandschoende hand over de stalen plaat streek, en zich toen naar Baxter omwendde met de vraag:

— Waar heb je mijn parelen gelaten?

Het was stellig een van de moeilijkste ogenblikken in het leven van de veelbesproken inspecteur.

Ieder haartje van zijn baard scheen hem afzonderlijk te prikkelen en pijn te doen, hij voelde een koud zweet zijn hele lichaam bedekken, toen hij er tenslotte met moeite uitbracht, de blik ont-

wijkend van haar hardblauwe ogen:

— Uw parelcollier, madame, is, gestolen... althans voor het ogenblik.

De jonge vrouw richtte zich eensklaps op alsof zij door een slang gebeten was en zelfs onder haar schmink kon men haar zien verbleken toen zij toonloos herhaalde:

— Gestolen? Zeg eens, Baxtertje, met zulke dingen maak ik geen grapjes. Houdt mij alsje blijft niet voor de gek, want ik ben wat zenuwachtig, en zulke aardigheden zijn aan mij niet besteed. Waar zijn mijn parelen?

— Zoals ik zeg, madame, zoals ik zo-even het genoegen had, ik wil zeggen de eer, op te merken, uw parels zijn zoëven, nog geen drie uur geleden door een ons onbekend gebleven dief, uit de kast gestolen met behulp van een valse sleutel, die hij op de een of andere sluwe wijze, zonder dat wij echter nog kunnen weten hoe, van mijn sleutelbos heeft losgemaakt, naar alle waarschijnlijkheid, terwijl ik...

— Houdt op met die kletspraatjes, viel Elvira Monescu hem ruw in de rede. Wat heb ik met die omhaal te maken? Wat kan het mij schelen wat er met je sleutels is gebeurd? O, maar zo kom je daar niet af, mijnheer Baxter. En ik, die dacht dat ik mijn schat toevertrouwde aan het veiligste adres, wat er in heel Londen te vinden was. Ik, die hem vertrouwde als een vader, wat zeg ik, als een grootvader. Mijn hele vermogen had ik in zijn handen willen geven. En mijnheer laat de boel uit zijn kast stelen. Hij laat zijn sleutels gappen.

Marholm keek voor een kort ogenblikje op van zijn schrijfpapier dat hij met koortsachtige ijver volkraste, naar de «fijn beschaafde kunstenaar», die daar nu als een visvrouw stond te schreeuwen en te schelden, terwijl het dunne laagje vernis scheen te barsten en weg te smelten, dat zij zich tijdens haar toneelloopbaan had weten te verwerven.

Baxter had met moeite zijn zelfbeheersing herkregeen, en zei nu zo waardig als hij maar kon:

— Madame Monescu, u zult in geheel Londen niemand vinden, die het voorgvallene meer betreurt dan ik het doe.

— Daar schiet ik wat mee op, verklaarde de artieste honend.

— En de politie zal niets nalaten, niets, dat verzeker ik u, aldus ging Baxter voort, om uw kostbaar sieraad weer terecht te brengen.

— En ik hoop voor jou, Baxtertje, dat de politie daar in slaagt, jongetje, zei de bezoeker schamper. Want je kent mij niet, als je denkt, dat ik mij zo maar laat aanleunen. Het parelsnoer is door een heel goede vriend van mij op vijf en twintig duizend pond getaxeerd. En als je niet zorgt dat het snoer binnen een week terecht is, ongeschonden en wel, dan zal ik jou aanspreken voor schadevergoeding tot dat bedrag. Wat de uitnodiging voor het souper betreft, dat was een drukfout. Je kunt bij me souperen, als je mijn snoer in je zak hebt, en anders kun je wegblijven. Dag mijnheer Baxter, ik wens je sterkte, en goed succes en anders zwaait er wat. Goede morgen, oud karkas.

Deze vriendelijkheid gericht hebbende aan het adres van Marholm, verliet de bestolen dame met veel geruis het vertrek, en smeed de deur achter zich dicht, de beide mannen achterlatend in alle staten van verbijstering, wanhoop en verslagenheid. Na verloop van tien minuten zuchtte Baxter duidelijk hoorbaar:

— Dat komt er van, dat komt er nu van, wanneer men gehoor geeft aan de inblazingen van een al te goed hart. Ik hoop dat het mij een les zal zijn, Marholm.

— Ik hoop het van harte, chef, bevestigde de secretaris, maar daarbij een diepe zucht slakend, want hij kende het licht ontvlambare gemoed van zijn chef maar al te goed.

HOOFDSTUK IV

EEN OPZIEBARENDE ADVERTENTIE

Inspecteur Baxter had die avond redden in overvloed om het ogenblik te verwensen, waarop hij zich had ingelaten met Elvira Monescu en met haar parelsnoer.

Want deze dame had geen ware artisten moeten zijn als zij niet aanstonds een auto had gehuurd, met het uur, en daarmee een tiental redactie-bureaus had afgereden om er het voorval in geuren en kleuren te gaan vertellen.

Want zij had bedacht, dat er in deze kwestie in ieder geval een prachtige reclame voor haar zat, onverschillig of het parelsnoer werd teruggevonden, ja dan neen.

En dat was nog niet het ergste.

Onder het personeel van de zaak van Goldfish was zeker iets uitgelekt van de toedracht der zaak, men had niemand strikte geheimhouding opgelegd, en niets was dus natuurlijker, dan dat er in het gewone politierapport, dat ook in Engeland iedere dag vanwege het hoofdbureau per telex aan de dagbladen wordt doorgegeven, melding werd gemaakt van de opzienbarende ontvreemding, en de weergaloos brutale wijze, waarop de dief de rol had vervuld van de hoofdinspecteur, en aan een half uur, misschien nog minder, voldoende bleek te hebben gehad om de brandkast te openen en er met de juwelen vandoor te gaan.

Het spreekt vanzelf dat zelfs de bedrijfsleider van Nathan Goldfish de zaak niet onder zich had gehouden, en de rol welke hij in het kleine drama had vervuld, uit de doeken had gedaan.

Sommige bladen lieten reeds doorschermen, dat de Grote Onbekende hier wel eens de hand in het spel kon hebben gehad, anderen verklaarden ronduit, zonder de minste terughouding, en als een zaak waaraan geen ogenblik getwijfeld behoefde te worden, dat John Raffles de dader was, en niemand anders.

Het is een feit, dat Phileas Baxter bij die gelegenheid op het punt heeft gestaan eervol te worden ontslagen, met dankzegging voor de aan den lande bezwezen diensten, en niet te vergeten zijn hoog pensioen.

Maar de zaak kreeg nog een gans andere wending, de aandacht werd hierdoor meer verdeeld, een weinig afgeleid, en daaraan heeft de grote man het zeker te danken gehad, dat hij zich kon handhaven in de geruchtmakende zaak van de « Monescu-parelen », zoals zij al spoedig in alle kranten werden aangeduid.

Want die eigen avond werd er ten huize van de heer Baxter, juist toen hij op het punt stond zich te kleden voor een bezoek aan de Windsor Club, waarvan hij lid was, een klein pakje bezorgd, keurig dichtgebonden, met zijn duidelijk adres er op, en dat hij eerst een weinig ongeduldig terzijde wilde zetten. Maar het pakje, waarin klaarblijkelijk een doosje zat, liet een gerammel horen toen hij het wat schudde, dat zijn hart plotseling sneller deed kloppen; hij trok ruw het bindkoordje los, wikkelde het witte papier uiteen, opende het kartonnen doosje, en slaakte een kreet van verbazing zowel als van innige vreugde. In dat kartonnen doosje, alleen maar in een stukje vloeiend papier gewikkeld, lagen de vermiste parelen van Elvira Monescu.

Onderin lag een klein stukje papier waarop met een vaste hand geschreven was:

« Lees de advertentie in de « Times » van morgenochtend. R. ».

Alle vreugde van Baxter was plotseling weg.

Zijn hand begon te beven, ook al hield hij er de prachtige parels in vast, die hem zoveel ellende veroorzaakt hadden.

Wat zou er morgenochtend in de « Times » te lezen zijn?

Baxter liet met bevende hand snel

de parels weer in het doosje glijden, deed het deksel er op, bergde toen zijn schat weer zorgvuldig op in een geheim vakje van zijn schrijftafel, greep naar de telefoon, en belde het wereldbekende Cityblad op.

— Hallo, met de administratie, wat ik u verzoeken mag, afdeling advertenties. Dank u. U spreekt met Baxter, de hoofdinspecteur van New Scotland Yard. Wilt u mij eens zeggen of u in de loop van de dag een advertentie ter plaatsing is aangeboden door of namens John Raffles?

— Dat is niet zo gemakkelijk te zeggen, inspecteur, klonk het aan het andere einde van de lijn. Maar als gij even wachten wilt, kan ik het u mededelen. Overigens moet ik u zeggen dat er tegen verhoogd tarief nog tot elf uur in de avond annonces kunnen worden aangeboden.

— Wanneer ik het verzoek, mijnheer, zal de « Times » toch zeker wel bereid zijn, een advertentie van Raffles niet te plaatsen?

— Dat spreekt vanzelf, mijnheer Baxter. Een enkel woord van u, en wij houden zulk een advertentie terug.

Er verliepen ongeveer twintig minuten in grote spanning, toen ging de telefoonbel weer over. Baxter griste naar het toestel als een drenkeling naar een strohalm, en zijn ogen knipperden, toen hij luisterde:

— Nog niets gekomen, mijnheer Baxter. Kunt u iets zeggen van de inhoud van de bewuste advertentie?

— Wel, het zal wel, ik denk dat het zal gaan over de parels van Madame Monescu.

— Dank u. Dat is voldoende. Wij zullen die advertentie achterhouden, als gij het wenst, en niets belet u, als gij tenminste denkt dat Raffles die annonce zelf zal aanbieden, het administratiegebouw te doen surveilleren.

— Een schitterend denkbeeld, mijnheer, dat ik aanstonds nader zal uitwerken, riep Baxter uit, terwijl hij de hoorn op de haak legde. Hij belde vervolgens onmiddellijk New Scotland Yard op, gaf daar de nodige instructies, en nog geen

tien minuten later was er een tiental agenten in burger goed verborgen in de onmiddellijke omgeving van het nog helder verlichte administratiegebouw van de « Times ».

Het werd inmiddels elf uur, en toen kreeg Baxter, die al die tijd in de Club op hete kolen gezeten had, en nauwelijks luisterde naar hetgeen de vice president, Lord William Aberdeen, hem als zijn mening mededeelde over de parelroof, het telefonisch bericht, dat er bij de advertentie afdeling van de « Times » tot op dat uur niets bijzonders was binnengekomen, en dat Raffles zich waarschijnlijk bedacht had.

Lord Aberdeen, die door Baxter van alles op de hoogte was gebracht, evenals trouwens de andere leden, merkte fijntjes op:

— Hij zal bang zijn geworden.

— Maar hoe kon hij het weten? riep Baxter op een toon van wanhoop.

— O, ik krijg de indruk, dat Raffles alles weet, zei Lord Aberdeen bedaard, terwijl hij langzaam oprees uit zijn gemakkelijke stoel en aan een der bedienden vroeg, zijn chauffeur te zeggen met de auto voor te komen.

De laatste woorden van Lord Aberdeen waren voor Baxter verre van geruststellend en deze voelde zich dus bij het ter ruste begeven niets op zijn gemak. De volgende ochtend sloeg hij met trillende vingers de « Times » op, zodra het dienstmeisje dat blad naast zijn bord legde.

En hij meende een beroerte te krijgen, toen zijn oog al vrij spoedig viel op een advertentie, die met blauw potlood dik was omstreept, zodat zij onmogelijk aan zijn aandacht had kunnen ontsnappen.

De annonce luidde als volgt:

« ATTENTIE,

Ten einde het maken van verkeerde gevolgtrekkingen te voorkomen, en ieder te geven wat hem toekomt, ben ik tot mijn spijt genoodzaakt hier openlijk te verklaren, dat de parels, welke ik gisterochtend de eer en het voorrecht had, uit de brandkast van de heer Phileas Baxter, Hoofdinspecteur van Politie, te

stelen, vals, en geen tien pond sterling waard zijn.

John Raffles ».

Met een kreunende zucht liet Baxter zich achterover in zijn stoel glijden, niet in staat zo aanstonds de ganse omvang en de betekenis te doorgronden van die toch zo kleine, en zeer duidelijke advertentie.

En toen kwamen de vragen in menigte op hem los.

Hoe kwam die advertentie in de « Times », hoewel men hem stellig had verzekerd, dat zij niet geplaatst zou worden? Hoe had Raffles of een van zijn helpers tot een der loketten kunnen doordringen zonder dat men 't merkte? Wie was de onbeschaamde geweest, die hem die annonce onder de neus had geduwd, door ze met blauw potlood aan te strepen? Hoe kwamen die parels zo plotseling vals? Waren ze dat werkelijk al toen hij ze in bewaring nam? Wie was dan de weinig ridderlijke vereerder geweest, die een zo mooie vrouw een snoer parels ter waarde van hoogstens tien pond sterling durfde aanbieden?

Over één dezer vragen althans behoefde Baxter zich niet lang het hoofd te breken, want juist kwam het dienstmeisje weer binnen, een beetje verbaasd met een tweede nummer van de Times.

Baxter richtte zich op, als door een adder gestoken en barstte los:

— Wie heeft dat vorige nummer gebracht?

— Wel, mijnheer, dat weet ik niet. Ik denk de gewone bezorger. Het werd in de bus gestopt en daar net wéér een. Het zal een vergissing zijn.

— Jawel, een vergissing, zei Baxter knarsetandend. Hoepel maar op.

Zeer ontdaan en gekwetst trok het dienstmeisje zich terug naar haar heiligdom en ging haar nood klagen aan de hospita, die alleen maar haar oude hoofd schudde, en zei, dat men het mijnheer Baxter maar niet kwalijk moest nemen, want die zaak met de parels had hem helemaal in de war gebracht.

Het duurde wel tien minuten voor Baxter eindelijk naar de telefoon vloog en zich in verbinding stelde met het

Cityblad.

Een ogenblik er na kreeg hij het verbijsterende bericht, dat men daar zelf volstrekt niet begreep, hoe de advertentie was ontsnapt aan de aandacht van de administratie, ondanks de scherpe controle. Men had aanstonds een onderzoek ingesteld, en dit had tot de verrassende ontdekking geleid, dat geen van de zeters zich herinnerde, die advertentie te hebben gezet. Er waren er die nacht niet minder dan tweehonderd drieënvijftig geweest, en men moest dus wel aannemen, dat zich tersluiks een indringer onder hen gemengd had, waarschijnlijk met de advertentie kant en klaar gezet of met de linotype gegoten, in zijn zak.

De vormopmaker herinnerde zich daarentegen wel degelijk, de advertentie in handen te hebben gehad, en ook in de vorm te hebben geplaatst, en dit was de grote fout geweest, dat men ook deze man niet van te voren ingelicht had. Daar viel nu echter niets meer aan te doen, en gedane zaken nemen geen keer. Men had nog een deel van de oplage, zodra de advertentie ontdekt werd, willen terughouden, maar dat had de chef van het technische gedeelte niet aangedurfd. Dat zou voor een blad als de « Times » een schade van duizenden betekend hebben, het kwaad was nu toch al eenmaal geschied, en het deed er weinig toe, of duizend dan wel honderdduizend Timeslezers de advertentie zagen, daar het bericht zich toch in een oogwenk door heel Londen zou verspreiden.

Dit bleek volkomen juist te zijn ingezien, want de arme Baxter zat nog geen tien minuten in zijn bureaustoel achter zijn schrijftafel op het hoofdbureau, of de deur werd opengeworpen, en Elvira Monescu, een agent die haar wilde tegenhouden, ruw van zich afduwend, verscheen op de drempel, als een getergde leeuw, en zei met een stem, die nu volstrekt niet fluweelzacht en innemend was, maar krijsend en schel terwijl zij een blad van de « Times » half verkreukeld, onder de neus van de hoofdinspecteur duwde:

— Zeg eens, weet je dat ik de risé van heel Londen ben? Denk je dat ik dat over mijn kant laat gaan? Wie heeft die advertentie geplaatst?

— John Raffles, lieve Elvira, antwoordde Baxter kleintjes. Om 's hemelswil, blijf toch kalm, bedenk toch, dat je nu bijna geen schade lijdt.

— O ja. Lijd ik geen schade? En mijn naam als artieste? Het is om er dol van te worden. Maar ik laat het er niet bij, en wij zullen eens zien of er nog recht is te krijgen. Mijn parels waren echt.

— Ze waren vals, lieve Elvira, zei Baxter dof.

De vrouw richtte zich op als onder een zweepslag en beet hem toe:

— Hoe durf je dat te zeggen? Hoe kun je dat weten?

— Ik heb ze een kwartier geleden laten testen.

— Hoe kreeg je ze dan in handen? Gilde de vrouw, die over haar hele lichaam trilde van opwinding. Had ik dat soms niet mogen weten?

— Ik had het je juist telefonisch willen mededelen. Bijf toch in 's hemelsnaam kalm.

— Zeg dat tegen je malle zuster, barstte de revuester ruw uit. Kalm blijven terwijl het om een parelsnoer van vijf en twintig duizend pond gaat. Waar heb je die dingen?

Baxter trok een lade open van zijn schrijfbureau, haalde van heel achter-

in het kartonnen doosje te voorschijn, en schoof het haar toe.

Zij deed er het deksel af, en nam er het snoer parels uit.

— En die zouden vals zijn? vroeg zij honend. Maak dat je grootje wijs.

— Zij zijn werkelijk geen tien pond waard, liefste Elvira, zei Baxter benauwd. Er valt niet aan te twijfelen. Ze zijn door een deskundige onderzocht.

De vrouw werd bleek en moest zich op een stoel laten neervallen, eensklaps sloeg zij heftig met de kleine, beringde vuist op het tafelblad, en kreet:

— Maar dan zal ik het die mooie mijnheer, die ze mij gaf, betaald zetten. Denkt hij soms te doen te hebben met een straatmadelief, die je met een bazarprul kan afschepen? Maar ik moet eerst zekerheid hebben. Ik moet het uit de mond van de taxateur zelf horen, dat ze vals zijn. Bij wie heb je ze laten taxeren?

— Bij Nathan Goldfish, dierbare Elvira.

Wel een volle minuut lang zat de revueartieste de verblufte hoofdinspecteur strak aan te staren en toen kwam het langzaam over haar lippen:

— Bij Nathan Goldfish? Wel, dat is heel komiek. Die is kostelijk. Want laat ik je dan zeggen, Baxtertje, dat ik dat parelsnoer een paar maanden geleden van Nathan Goldfish heb gekregen.

HOOFDSTUK V

HET VALSE SNOER EN HET ECHTE

Het was Baxter, alsof hem met volle kracht een emmer ijskoud water in het gelaat werd gegooid.

De zaak begon hoe langer hoe verwarder te worden.

Baxter zat daar nog als van de donder getroffen, toen Elvira reeds de telefoon had gegrepen, ongeduldig een nummer draaide en een ogenblik daarna sprak:

— Nathan Goldfish? Met hem zelf? Niet? Waar is hij dan? Wat zegt u, in Parijs? En hij komt over een paar uren terug? Dank u, merci. Vertelt u me dan eens, hoe men aan het praatje kon komen, dat er zoëven bij u een snoer parels is getaxeerd? Een beetje duidelijker, alstublieft. Is dat werkelijk gebeurd? Wie heeft het dan gedaan? Zo, de winkelchef. En heeft die voldoen-

de verstand van zulke dingen? Goed, dat mag zo zijn, maar u neemt het mij zeker niet kwalijk als ik er nog eens mee naar een ander ga. Watblijf? Is de bedrijfsleider beëdigd taxateur? Wat is dat voor een ding? Jawel, stil maar, nu begrijp ik het al. Neen, het komt er niet op aan wie met u spreekt, misschien kom ik nog wel even aan vandaag.

Langzaam legde zij de hoorn op de haak, keek Baxter aan, knikte hem een paar malen toe met dicht opeengeklemden lippen, en zei toen met een sissende klank in haar stem:

— Allerliefst, Charmant. Daar zitten we nu met onze gebakken peren.

Maar plotseling sprong zij op, als door een veer bewogen, klapte zich met haar dunne, goed onderhouden vingers tegen het voorhoofd, en schreeuwde het toen uit:

— Maar ik zeg dat het niet kan. Het is onmogelijk. Want daar schiet me plotseling te binnen, dat ik, toen ik die parels gekregen had, er zelf mee naar een taxateur ben gelopen, omdat, nu ja, om zekerheid te hebben. Een juwelier is toch ook maar een mens. En ik zweer je, dat het halssnoer toen echt was, en op mijn woord van waarachtig tot een verkoopswaarde van twintigduizend pond sterling werd geschat.

— Maar ik kan niet twijfelen aan de uitspraak van een beëdigd taxateur, lieve Elvira, zei Baxter trillend.

— Maar dat was de mijne ook, beëdigd, schreeuwde de vrouw.

Baxter verzonk in diep nadenken, tot er ineens een zwakke straal van inzicht in zijn doffe hersens daagde en hij plotseling het hoofd weer ophief en vroeg:

— Heb je het halssnoer nooit uit handen gegeven? Is het nooit je huis uit geweest? Heeft het steeds in je juwelenkistje gelegen?

— Neen. Zowat een maand geleden zei Goldfish tegen me, dat ze noodzakelijk eens moesten worden schoongemaakt, en dat de gouden sluiting gerepareerd moest worden. Toen nam hij ze mee. Vijf dagen later kreeg ik ze terug.

— Nu, dan is het volkomen duidelijk, riep Baxter uit, onvoorzichtig genoeg wel een beetje al te opgewekt onder deze omstandigheden. Dan heeft de schelm van die gelegenheid gebruik gemaakt, het echte snoer te vervangen door een vals.

— Hij? En waarom zou hij dat dan gedaan hebben, mijnheer Baxter? Zou je me dat eens willen vertellen? vroeg Elvira, hem dreigend aanziende.

— Welnu, we zouden dan moeten aannemen, we zouden kunnen veronderstellen, stotterde Baxter, dat hij, bijvoorbeeld, wat minder vriendschap voor je was gaan koesteren, en misschien een beetje krap in zijn parelsnoeren zat. Zulke dingen komen wel eens voor, heb ik me laten zeggen.

Hij wilde nog iets zeggen, maar er lag zulk een dreigende uitdrukking in haar ogen, dat hij maar liever zweeg en met bevende vingers een sigaar uit het kistje nam, om troost en heil te zoeken bij de kalmerende invloed van de tabak.

Een tijdje trommelde Elvira zwiingend met haar vingers op het tafelblad, en eensklaps barstte ze uit, terwijl ze opsprong:

— Dan heeft hij misschien het echte wel aan een ander gegeven. O, maar laat hij zich dan voor mij in acht nemen. Ik heb in de laatste weken ook menen te merken dat hij wat koeler werd, wat minder gul ook. En dat laat een vrouw als ik zich niet welgevallen. Ik ben een kunstenaar, en ik wil dat men dat nooit vergeet.

— Ik zou het nooit hebben vergeten, liefste Elvira, fluisterde mijnheer Baxter, met een schuwe blik op zijn secretaris, die echter in zijn hoekje half scheen te sluimeren. Baxter pogde haar kleine hand te vatten, maar dat was onmogelijk, want de hele breedte van de schrijftafel scheidde hen.

Elvira lette er trouwens in het geheel niet op en was al bij de deur, waar zij zich nog eens omdraaide om te vragen:

— Waarom heeft Raffles die advertentie eigenlijk laten plaatsen?

— Wel, dat is zo zijn gewoonte in

dergelijke omstandigheden. Hij wil niemand in ongelegenheid brengen, denk ik. Misschien denkt hij er mij wel een groot genoegen mee te doen. Het is juist iets voor hem.

— Nu, als ik die mijnheer Raffles ooit tegen het lijf loop, dan zal hij het zich herinneren, zei de vrouw dreigend, en het volgende ogenblik had zij het vertrek verlaten, met het doosje met de valse parels nu in haar zak.

Beneden, op straat, wachtte haar Morris Oxford, die zij zelf bestuurde. Zij ging achter het stuurwiel zitten, met een duister gelaat nog altijd, en vastbesloten, om zich in deze zaak te verdedigen.

Haar naam was nu reeds op ieders lippen, maar dat was haar niet voldoende. Men had haar een echt parelsnoer ten geschenke gegeven, en dat wilde en zou zij terug hebben, het kostte wat het kost.

Op dat ogenblik zou zij in staat zijn geweest, het snoer midden op straat weg te rukken van de vrouw, die het zou dragen, wanneer het toeval mocht willen, dat zij deze op haar weg ontmoette.

Maar eerst zou zij afrekenen met die schelm van een Goldfish, die haar op zulk een laaghartige wijze had beet genomen. Zij startte de motor en reed regelrecht naar de juwelierswinkel van Nathan Goldfish.

De winkelchef kwam haar dadelijk handenwrijvend tegemoet met zijn beroepsglimlach om de lippen, maar zij sneed hem dadelijk het woord af met de opmerking:

— Ik kom niet om iets te kopen, maar om iets te vragen. Is hier een ogenblik geleden, zowat een uur, een parelsnoer getaxeerd?

— Ja, mevrouw, dat is zo. Ik deed het zelf, antwoordde de jeugdige chef niet weinig verbaasd.

— Was het dit? vroeg Elvira, terwijl zij eensklaps het doosje te voorschijn haalde, het opende, en toen vlak onder de neus hield van de verblufte jongeman.

Deze bekeek even het doosje, toen het parelsnoer en antwoordde:

— Dat was het inderdaad, madame. Mijnheer Baxter deed het mij voorleggen. Ik ben beëdigd taxateur. Het snoer is vals, maar het is heel goede simili en daarom wel een pond of tien waard.

— Zo... zo... Tien pond, een prachtig bedrag, zei de jonge vrouw sarcastisch.

Zij scheen een ogenblikje ergens over na te denken, tot plotseling haar iets in scheen te vallen.

— Hoe lang bent u hier zowat in dienst? vroeg zij.

— Een maand of vier, madame, antwoordde de jongeman verwonderd.

— Hebt u dit snoer ooit eerder onder de ogen gehad?

— Neen nooit.

— Het kan hier dus niet ter reparatie zijn geweest?

— Althans niet in de vier maanden van mijn verblijf hier.

— Weet u dat dit het snoer is, mijnheer, waarvan sprake is in de dagbladberichten?

De jongeman verschrikte blijkbaar, en riep opgewonden:

— Dus ik heb de eer met madame Elvira Monescu te spreken?

— Ja, die eer hebt u. En weet u wie de eer had, mij dit juweel ten geschenke te mogen geven, zowat zes maanden geleden? Mijnheer Nathan Goldfish, uw patroon.

De chef slaakte een kreet van schrik en ongeloof, en werd een beetje bleek, want hij begon nu zijn positie allesbehalve aangenaam te vinden. Hij wist nu niet of hij wel steeds de juiste antwoorden had gegeven, waar of niet waar dat deed er minder toe. Dit scheen een heel lastig, misschien wel een gevaarlijk juffertje te zijn, dat het zijn patroon nog moeilijk genoeg kon maken, en hij had er nu spijt van, haar zelf te woord te hebben gestaan, en dit niet liever te hebben overgelaten aan een van de bedienden.

Maar het was nu geschied, en hij besloot tamelijk koeltjes:

— Ik heb volstrekt niets te maken met de geschenken, waarmede mijn werkgever dames wil vereren. Dat is zijn zaak. Hij heeft misschien méér goede

kennissen, en om aan iedereen een echt snoer van vijftiengint duizend pond cadeau te geven...

— U bent onbeschaamd, mijnheer, riep de jonge vrouw toornig uit. Ik geloof wel dat ik aanspraak mag maken op een echt parelsnoer. En wie er anders over denkt is een ezel en een onbeschaamde kwajongen.

Na deze uitspraak, die aan duidelijkheid niets te wensen overliet, draaide zij zich op haar hielen om en verliet de winkel, met het vaste besluit, de zaak niet te laten rusten, voor zij met zekerheid wist, wat er met het echte snoer parels geschied was, dat die oude bandiet van een Goldfish haar zo sluw had weten afhandig te maken, na het haar toch eerst ten geschenke te hebben gegeven.

En zij zou een kabaal maken, waar heel Londen van zou dreunen, als hij haar niet schadeloos stelde. Zij zou wel eens willen zien, of zij niet het recht aan haar zijde had. Een geschenk wordt toch je eigendom, zou men zo zeggen. Zij zou Goldfish rust noch duur gunnen, en allereerst besloot zij, weer langs alle redactie-bureaus der plaatselijke kranten te rijden en daar de zaak in geuren en kleuren te gaan vertellen.

Maar toen bedacht zij zich weer.

Zou dat nu wel goed zijn? Als zij Goldfish aanstonds aan de kaak stelde als een soort oplichter, dan zou zij hem tot een doodsvijand maken en zeker niets meer van hem gedaan kunnen krijgen.

Het kwam haar dus wel zo goed voor, voorlopig nog te zwijgen, en hem te dreigen met publicatie.

Nadat zij dit besluit had genomen, dacht de schone diva er eindelijk aan, te gaan lunchen, hetgeen zij deed in het Hotel Cecil, gezeten op het grote terras, hetwelk uitzicht biedt over de Theemskade en een groot gedeelte van de prachtige rivier, die hier op haar schoonst is, met de wereldberoemde Tower Bridge als een waardige achtergrond.

Elvira echter zag weinig van die pracht, want al haar aandacht bepaalde

zich tot het kostbare collier, dat haar op zulk een merkwaardige wijze ontnomen was, en in plaats waarvan zij nu een waardeloos prul in de zak had.

Zij had het doosje in gedachte te voorschijn gehaald, plaatste het voor zich, opende het, en keek lang en aandachtig naar het snoer.

Was het mogelijk, dat dit geen echte parels waren? Kijk toch eens die prachtige glans, en die fijne afwerking.

Maar helaas, er was niet aan te twifelen; Baxter en de winkelchef van Nathan Goldfish hadden niet de minste reden om haar te bedriegen, en bovendien zou Raffles toch zeker niet zo gek geweest zijn, het collier terug te zenden, als hij niet had ontdekt, dat het vals was.

Die namiddag poogde zij de juwelier nog eens te spreken te krijgen, maar de winkelchef zei dat mijnheer er niet was, voor zaken uit, en dat hij ook liever geen bezoeken ontving...

Elvira smoorde een vloek tussen de lippen, vastbesloten, alles op alles te zetten om te ontdekken, aan wie Goldfish het collier had gegeven, dat haar rechtens toekwam, en dat hij haar had ontnomen.

Een ogenblik dacht zij er zelfs over, de politie in de arm te nemen, en een volledige aanklacht in te dienen wegens oplichting, maar zij vreesde, en waarschijnlijk terecht, dat geen enkele commissaris aan zulk een klacht gevolg zou willen geven. Er bestond nu eenmaal geen schriftelijke overeenkomst; de juwelier kon altijd zeggen dat hij de juwelen slechts in bruikleen had gegeven, en de mazen van de wet waren talrijk.

Neen, zij zou op eigen instigatie moeten handelen, zij was alleen maar op zichzelf aangewezen, en men zou nog wel nader van haar horen.

Zij dineerde bij een vriendin, en zo zeer wist zij zich te beheersen, dat zij haar met geen woord op de hoogte stelde van hetgeen er gebeurd was. Zij ging op de gewone tijd naar de schouwburg, betrad haar kleedkamer, en begon zich snel te verkleeden.

Zij betrad het toneel, juist toen het

scherm voor een kort ogenblik na het eerste tafereel gevallen was.

In het tweede moest zij optreden, maar zij was weer vrij in het derde.

Zoals zij gewoonlijk deed, liep zij regelrecht naar het kijkgaatje in het doek, om een blik te werpen in de goed gevulde zaal en daar zag ze aanstonds enige personen, die zij als iemand die al jaren in Londen woont, goed kende, al was het dan ook van gezicht. Daar zat de Perzische gezant, en in de loge naast hem troonde, statig en rechtop als een paal, Lord William Aberdeen, de Vice Voorzitter van de Windsor Club. Weer twee loges verder zag zij Baxter zitten, in gezelschap van een paar vrienden, en in tuxedo gekleed, tot haar blik wat verder gleed, en zij bijna een schreeuw had gegeven.

Want daar zat, in een benedenloge, vlak bij het toneel, een zeer mooie, maar wel wat erg blonde vrouw, die zij aanstonds herkende, want het was een voormalige revuegirl, die begonnen was als figurante, maar het al spoedig heel ver had gebracht in Plankenland, wel voornamelijk dank zij haar schoonheid en haar grappige brutaliteit.

De naam van die vrouw was Sigrid Holmaes, en zij was een Zweedse van geboorte.

En om haar hals, zacht bestraald door het elektrische licht, glansde een parelcollier. Hèt parelcollier.

Al zou de afstand driemaal zo groot zijn geweest, zij zou het bij de eerste oogopslag hebben herkend.

Daar was haar collier, haar wettig eigendom, zoals zij het beschouwde, dat haar op een slinkse wijze ontfutseld was, daar glansde het zachtjes om de sneeuw witte hals van dat onbeschaamde

schepsel, dat zich van de hele zaak niets scheen aan te trekken, ja, er misschien niet eens van op de hoogte was.

En naast haar, alsof het zo hoorde, onbeschaamd en ten aanschouwe van iedereen, zat daar Nathan Goldfish, met zijn groengrijze ogen half dicht geknepen, onder de borstelige gitzwarte wenkbrauwen, en die met zijn beringde vingers rustig over zijn zwart baardje streek, alsof hij zich van geen kwaad bewust was.

Elvira meende te stikken van woede bij dat schouwspel. Dat deden zij er om. Zij kwamen haar hier openlijk sarren, de spot met haar drijven. Maar zij zouden zien, met wie zij te doen hadden, die vrouw met haar gestolen parels, en die schurk van een juwelier.

Zij wilde reeds met een ingehouden kreet wegsnellen, toen de inspicient haar als het ware in de vlucht greep, en zei:

— Zacht wat, liefde. Wij gaan halen. Geen grapjes, denk om de boete.

Iedere boete was Elvira op dat ogenblik totaal onverschillig, en zij zou zeker zijn weggelopen, als het koor niet reeds was opgekomen, en het scherm in de hoogte was gerezen, terwijl de muziek inzette.

Aldus was de beklagenswaardige revuester wel genoodzaakt, met een bibberende stem, en terwijl zij zich nauwelijks staande kon houden, haar beroemde liedje aan te heffen.

En al heel weinig in overeenstemming met de onnozele woorden waren de woedende blikken, die zij naar de benedenloge wierp en de heftige gebaren, waarmee zij die twee daar, die daar thans in de beschuttende duisternis zaten, scheen te bedreigen.

HOOFDSTUK VI

EN NOGMAALS WORDEN DE PARELS GERULD

Het doek was nauwelijks na de beëindiging van het tweede tafereel gevallen, of Elvira sloeg haastig een sto-

la om, en ijde naar de deur, die in verbinding staat met de zaal, en die aan de zaalzijde steeds door een suppoost

bewaakt wordt.

De man keek wel wat verbaasd, toen zij de deur van de benedenloge openrukte, en het volgende ogenblik stond zij, in het volle licht, tegenover het verbaasde tweetal, met een zo dreigende uitdrukking in de hardblauwe ogen, dat de jonge vrouw met een onwillekeurig gebaar de hand op de boezem legde, instinctief beseffend wie die vrouw moest zijn, die daar zo plotseling was komen binnendringen.

Wat Goldfish betreft, die scheen zich volkomen gerust en kalm te voelen, want hij bleef rustig zijn sigaret roken, en keek Elvira Monescu een weinig spottend aan, toen hij, de wenkbrauwen fronsend, op gedempte toon vroeg:

— Wat betekent dat? Hoe durft u hier zo ongevraagd binnenkomen?

— Zo, is het al zover? Jawel, mijnheer spreekt mij aan met u. Een week geleden zij en jouwden wij elkaar nog, Nathannetje. Of ben je dat soms vergeten, ventjelijf? Zo, en dat is dus je nieuwe aanwinst. Nu, heel veel zaaks is het niet. Maar dat kan mij niet schelen. En ik geef er ook niet om, dat je mij zo gemeen in de steek laat, maar mijn parels moet ik terug hebben.

Zij stak zelfs reeds de hand uit naar de hals van de verschrikte Zweedse, toen Goldfish, nu ernstig boos wordend, haar bij de pols greep en haar toebeet:

— Ik zou je aanraden, hier geen opschudding te maken, want ik zou niet aarzelen de politie te roepen.

Een kort ogenblik keken die twee elkander aan, vol haat nu, en toen rukte Elvira haar hand los, waarvan de pols een rode striem vertoonde. Zij was spierwit onder het laagje schmink, toen zij op hese toon zei:

— Het is goed. Wij weten nu wat wij aan elkaar hebben. Maar als je gelooft dat het hiermee gedaan is, mooie mijnheer, bedrieger, kwartjesvinder, dan heb je het mis. Wij spreken elkander nog nader. En wat jou betreft, jij met je geverfd haar, ik wacht op een gunstiger ogenblik, dat ik je je ogen kan uitkrabben.

Met deze woorden verdween Elvira

weer als een wervelwind, de logedeur dichtsmakkend. Het voorval had, hoe kort het ook had geduurd, de aandacht getrokken van de dichtstbijzittenden en 't moest zowel door Lord William Aberdeen als door Inspecteur Baxter zijn gezien.

Eerstgenoemde boog zich over tot een knappe, blonde jongeman, die naast hem was gezeten, en fluisterde hem toe:

— Ik geloof dat het tijd wordt om een woordje in dit drama mee te spreken, Charles. Misschien wordt Sigrid Holmaes bang, en verbergt de parels die zij van Goldfish heeft gekregen op een plek, die ik niet zo gauw zou kunnen vinden.

— Ik zou de hele zaak maar opgeven, als ik jou was, Edward, fluisterde de jongeman heel zacht. Het begint me al voor de ogen te draaien met die valse parels die echt zijn en dan weer omgekeerd.

— Praat geen dwaasheden. Dacht je dat ik me al die moeite met Baxter had gegeven, om nu de zaak op te geven, nu het echte snoer daar zo verleidelijk glanst om de hals van onze schone Zweedse? Wees maar gerust, over een paar dagen is de zaak beslist. En stil nu, want de muziek zet weer in.

Trillend van woede en opwindning was Elvira weer door de verbindingsdeur gegaan, terwijl haar vingers nog krampachtig trokken, alsof zij ieder ogenblik gereed waren, de eerste de beste aan te vliegen.

Zij begreep later nooit hoe zij het had kunnen volbrengen, het volgende tafereel uit te spelen, en in de pauze zonk zij dodelijk vermoeid neer in haar kleedkamer.

Daar zat zij wel vijf minuten, verzonken in somber gepeins met een duistere gloed in haar harde, ziellose ogen, maar toen gleed er eensklaps een glimlach over haar beschilderd gelaat, de ogen begonnen te fonkelen en met een zachte kreet riep zij uit:

— Ik geloof zowaar dat ik het gevonden heb. Er is nog een middel, en al zou ik er voor in de gevangenis moeten komen, wat ik niet eens denk, dan

zou ik het er voor over hebben.

Zij sloeg haar bontmantel om, snelde haar kamer uit, liep door een morgensige, smalle gang, bereikte de portiersloge bij de artiesteningang, trad daar binnen, en zei met de vriendelijkste stem die zij kon opbrengen, tot de oude vrouw die daar zat, en die thee placht te zetten voor de balletmeisjes, maar ook wel bier en whisky schonk:

— Ik moet even bij je telefoneren, Mary.

— Ga je gang maar, zei de vrouw met een grijnslachje.

Elvira nam de hoorn van de haak, zocht even in de gids, noemde een nummer, en begon met haar liefste stemmetje:

— Ben jij dat zelf, Jackie? Ja, met je kleine Elvira in persoon. Niet meer hoos op me? O, dat vind ik heerlijk. Ik heb naar je verlangd, heus waar. Och dat was een misverstand, en ik wil niet dat je daar meer aan denkt. Houd je nog altijd zoveel van mij? Heus vreselijk veel? Zou je nog altijd voor mij door een vuur willen lopen? Nu, dat hoeft niet eens. Kom mij na afloop halen, dan zal ik je zeggen, hoe je weer bij me in de gratie kunt komen. Wacht me niet te dicht bij; ga maar zowat midden in het steegje staan, ik zal je aanstonds wel zeggen waarom. Hier heb je vast een kusje, later meer.

Zij maakte een zoengeluid in de hoorn lachte luidkeels, legde het toestel op de haak, waarna haar gezicht dadelijk weer die strakke uitdrukking kreeg van zoeven, alsof het uit marmer was gehouden.

Ze ijlde terug door de tochtige gang, en begaf zich weer naar haar kleedkamer.

Voor de grote spiegel staande, liet zij de bontmantel van zich afglijden en bromde tussen de tanden:

— Nu zullen wij toch nog eens zien, wie het wint, Sigrid Holmaes. Het gaat nu hard tegen hard, en ik heb een goede mop voor je in petto, waar ik nog lang hartelijk om zal lachen, als alles lukt. En lukken zal het, als Jack nog altijd de oude is, en me blindelings wil gehoor-

zamen. Ik heb nooit van hem gehouden, maar nu hij mijn werktuig kan zijn, nu verander ik misschien wel van inzicht.

Bijna vrolijk betrad zij opnieuw het toneel, na zich te hebben verkleed, want zij moest nu een kleurige vlinder verbeelden, en vertoende zich dus in een rose tricot, met een paar gazen vleugeltjes op de rug, aan het publiek, dat tot de laatste plaats de grote zaal vulde.

Na afloop was zij een van de eersten, die zich had afgeschminkt en de schouwburg verliet.

Zij ijlde het wrakke, houten trapje af, snelde dadelijk de steeg in, en werd halverwege in haar loop gestuit door twee krachtige armen, die haar vastgrepen, bevend van verlangen, terwijl een hartstochtelijke mannenstem dicht bij haar oor zei:

— Nooit zou ik het hebben geloofd, meisje, het wordt dus weer goed tussen ons?

— Dat zal er van afhangen, Jackie, antwoordde zij vleierend, hem even met haar hand over de wangen strelend. Zeg, je had je voor deze gelegenheid wel wat beter mogen scheren.

— Neem het mij maar niet kwalijk, lieveling, stamelde de man. Ik was helemaal in de war door je boodschap, en die kwam zo laat. Natuurlijk was er geen kapper meer open.

Zij had hem een klein eindje met zich meegetrokken, tot bij een flauw brandende lantaarn, en vervolgde hoofdschuddend:

— Je kleren zien er ook niet al te fraai uit, Jackie. Zit je in de penarie, jongen? Misschien... misschien weer in het Hotel de Houten Lepel gelogeerd?

Zij had dit laatste op zachte toon gefluisterd, maar toch zei hij aanstonds verschrikt:

— Stil. Praat daar niet over. Ik heb nog een kleinigheid aan de politie te goed ook. Maar wat komt dat er op aan, nu ik jou weer in mijn armen heb. Je mooie, zachte gezicht zo dicht bij het mijne. Het is waar, ik ben pas verleden maand weer vrijgekomen, maar ik gaf

nergens om, nu jij toch niets meer van me wilde weten.

— Kom dan nu maar gauw mee, waar je maar wilt, als wij maar alléén zitten, want ik heb je iets te vragen wat niemand anders mag horen.

— Voor mijn part naar het eind van de wereld, hernam de man schor. Ik wist niet dat er nog zoveel geluk voor mij kon bestaan.

— Vooruit dan maar. En vlug, want er is haast bij.

Het tweetal liep de steeg ten einde. Hij had haar arm gegrepen en hief nu haar hand naar zijn lippen op, en kuste die telkens en telkens weer, tot zij ze eindelijk lachend lostrok en prullend zei:

— Nu heb je genoeg voorschot gehad, jongetje. Nu eerst vlug voortge maakt.

Zij bereikten een bredere straat, en nadat zij die bijna ten einde waren gelopen sloeg Jack weer een zijstraat in, en voerde haar een soort wijnhuis binnen, bracht haar onmiddellijk dwars door de gelagkamer, die tamelijk vol was, naar het buffet, wisselde een paar woorden met de dikke, kaalhoofdige man, die daar achter stond, die een paar malen met het hoofd knikte, en toen voerde hij haar naar een opkamertje, waar een wrak cafétafeltje met een marmeren blad stond, benevens een divan en een paar stoelen, die betere dagen gekend hadden.

Een man, die een kelner moest voorstellen, stak zijn hoofd om de deur, knikte Jack familiair grijnzend toe, nam zijn bestelling in ontvangst, waarna de deur weer dicht ging. Jack keek een tijdlang hongerig in het gezicht van de vrouw, dat zij hem glimlachend had toegewend, terwijl zij hem haar beide handen liet.

— En zeg me nu wat je me te zeggen hebt, begon Jack na enige ogenblikken.

— Wacht tot de kelner er geweest is, zei de vrouw. Het moet volstrekt geheim blijven.

Een paar minuten gingen in stilte voorbij, de kelner bracht een paar glazen rumgroc en toen de deur eindelijk

weer dicht was, begon zij eindelijk haastig fluisterend:

— Ik reken op je diensten, Jack. Ik hoop dat je nog dezelfde flinke kerel bent van vroeger, en in staat, het werk dat ik je wil opdragen goed en vlug te verrichten.

— Ik begrijp je niet, zei de man heel zacht, verbijsterd. Je hebt mezelf de rug toegedraaid, destijds, omdat ik maar een paar weken gezeten had en nu...

— De tijden kunnen veranderen, viel zij hem kortaf in de rede. Neem dan maar aan dat ik daar heel anders over ben gaan denken. En luister nu goed, bedenk dat er een flinke winst voor je aan zit, als je slaagt.

Met bevende vingers haalde zij het doosje met de valse parelen te voorschijn, zette het voor zich, opende het, nam er het snoer met twee gespitste vingers uit, en vroeg toen, lachend om zijn wijdogesperde ogen:

— Weet je wat dat zijn?

— Dat zijn prachtige parels. Is dat soms het snoer, dat die schurk van een Goldfish je destijds cadeau heeft gegeven?

— Ja, dat is te zeggen, hij gaf mij juist zulk een snoer parels, maar dat was echt.

— Dus die advertentie van Raffles in de « Times » loog niet? zei Jack, in de grootste verbazing. Ik dacht aan een flauwe grap.

— Hij sprak de zuivere waarheid, antwoordde de vrouw rustig. Maar praat niet zo hard, Baxter heeft de parels laten taxeren, hier zijn ze, en ze zijn geen tien pond sterling waard. Het had weinig gescheeld of ik had er mijn hak op gezet in mijn woede, maar nu ben ik blij dat ik het niet gedaan heb, anders zou ik mijn aardig plannetje niet hebben kunnen bedenken.

Ik weet nu ook wie het echte snoer heeft, Jack. Daar pronkt Sigrid Holmaes nu mee. Ken je haar?

— O ja, heel goed. Tweemaal ben ik in haar fijne woning geweest, die had zij toen pas en zij had ons nog niet de deur gewezen als schurftige honden, die haar te schande konden maken. Daarna

kwam een knecht met een opgetrokken neus ons al op de stoep zeggen, dat mevrouw niet ontving, mevrouw, haha.

De ogen van Elvira waren begonnen te schitteren op het horen van die minachtende woorden.

— Luister nu, Jack, Goldfish heeft mij de bons gegeven, vanavond was er een scène in de loge, waar ik haar met mijn, met mijn echte parels om haar hals zag zitten, en hij heeft me een paar maanden geleden het echte snoer ontfutseld, onder voorwendsel dat het moest worden gerepareerd en schoon gemaakt, en mij er toen dit vod voor in de plaats gegeven. En weet je wie de echte parels kreeg? Maar dat is waar, zoëven zei ik het al. Sigrid Holmaes heeft ze. Maar ik wil ze terug hebben. Ze zijn van mij, ze komen mij toe, en als zij wil, dan mag zij deze hebben. Begin je het te begrijpen, Jack?

De jongeman met de donkere ogen keek haar een ogenblik met wijdopen mond aan, begon toen zacht, op een vreemde wijze te lachen, en antwoordde:

— Ja, ik geloof dat ik het doorzie. De beide parelsnoeren moeten weer worden omgeruild, en zeker liefst zo, dat zij het niet aanstonds merkt.

— Dat is de mop, zei Elvira met schitterende ogen. Wil jij het doen, Jack? Wil jij tersluiks in haar flat binnendringen, zo gauw mogelijk, als het kan vannacht nog, en de parels ruilen?

— Dat vertrouwt je mij dus toe? vroeg Jack, met een bevende stem, terwijl hij opnieuw een van haar handen vatte.

— Ik vertrouwt je volkomen, Jack, antwoordde Elvira, die alle reden had om hem niet te vertellen, dat hij met die gestolen juwelen toch niet ver zou komen, daar zij immers wist wie de dief was.

— En het zal weer tussen ons worden zoals het vroeger is geweest?

Zij boog het hoofd en antwoordde heel zacht:

— Ik, ik geloof het haast wel, Jack.

— Ik aanbid je, zei de man, met een stem, die tot een hees gefluister was gedaald, terwijl hij haar dicht aan zijn

borst trok, met een ruwe beweging, en overdekte haar gelaat met kussen. Je kunt nu van me vragen wat je wilt, en ik zal het doen. Maar zeg mij, kun jij zelf constateren, dat deze parels vals zijn?

— Ik? Neen. Ik heb er geen steek verstand van. Ik zou gezwooren hebben dat ze echt waren.

— Hoe zul je het dan kunnen zien, of ik je niet bedrieg en je deze zelfde parels terugbreng?

Voor een kort ogenblik werd zij door de vraag verrast, maar toen hernam zij schouderophalend:

— Ik zei immers, dat ik je vertrouw.

— Ja, maar dat is niet voldoende, Elvira, niet voldoende voor mij, meen ik, zei de man zachtjes. En zij, die Holmaes, moet het naderhand ook goed kunnen zien, dat de snoeren geruild zijn.

Hij had onder het spreken zijn zakmes te voorschijn gehaald, opende het, en gaf met het lemmet een heel fijn krasje op de ene helft van het gouden slot, zodat alleen de ingewijde beschouwer het kon zien.

Met een tevreden gezicht stak hij het mes weer weg, deed de parels in het doosje, liet dat in zijn zak glijden, drukte zich de pet met de brede rand weer in het oog, sloeg zijn glas groc in een paar teugen naar binnen, en zei, de vrouw met een verterende blik aanziende:

— Je begrijpt wel, dat ik mijn beloning zo gauw mogelijk wil verdienen, meisje. Vannacht moet het nog gedaan worden.

— Ik heb die twee kort na de pauze zien weggaan, maar ik weet natuurlijk niet waar ze zijn heengegaan. Het spijt mij dat ik dat niet nauwkeurig heb kunnen nagaan, dat zou je van groot nut zijn geweest.

— Het doet er niet toe, zei Jack schouderophalend. Ik ken haar flat, ik zou er slapend de weg weten te vinden. En ik zal er heel gemakkelijk binnenkomen ook, dat verzeker ik je. En toen snelde hij weg.

Zeer voldaan over haar aandeel in de gemeenschappelijke onderneming stond Elvira op, wierp een geldstuk op de ta-

fel, ging het trapje weer af, gaf een teken aan de kelner en stak toen haastig de gelagkamer weer over, om, eenmaal op straat zijnde, direct een taxi aan te roepen, die haar naar huis bracht.

En toen braken er vier volle uren aan van ongeduldig wachten, die schier eindeloos waren.

Het was bijna half vier in de nacht, toen er heel, heel zacht op de flatdeur werd geklopt en zij herkende de stem van Jack, toen zij fluisterend vroeg wie er was.

Zij opende de deur, en het volgend ogenblik was hij binnen, en sloot haar hartstochtelijk in zijn armen.

— Heb je het? vroeg zij, snakkend naar adem.

— Ik heb het, antwoordde hij vrolijk. Het liep van een leien dakje. Zij had zeker wel wat al te veel gedronken, en sliep als een os. En het collier had zij zo maar in een wandkastje gegooid, met een heel gewoon slot, en dat zij alleen maar met de sleutel gesloten had. Hier is het.

Hij had de hand in zijn zak gestoken, haalde er behoedzaam zijn zakdoek uit, ontvouwde die, en daar glansde haar eigen, prachtig, haar echt collier haar weer tegen.

— Neem het op, en overtuig je bij het licht, dat het krasje niet in het slot

zit, zei Jack glimlachend.

— Dat hoef ik niet te doen, ik weet wel dat je me niet bedriegt, zei zij, en bij uitzondering meende zij het ditmaal oprecht. Waren de bedienden al naar bed?

— Zij heeft alleen maar een kame-nier, tot dusverre, en die sliep zeker al een uur toen ik eindelijk binnen durfde gaan. Ik heb een ruit moeten uitsnijden en ik ben lelijk bang, dat er wel vingerafdrukken te vinden zullen zijn, want ik heb me niet eens de tijd gegund om mijn gummihandschoenen te gaan halen. Maar wat doet dat er toe?

— Was Goldfish er? vroeg Elvira, zonder acht te slaan op die laatste woorden.

— Neen, zij zond hem voor de deur weg, zei Jack lachend. Ik heb dat allemaal gezien, van achter een bosje rhododendrons in de tuin. Het was een spektakel van geweld. Hij drong aan, hij smeekte, hij húlde bijna, en het had niet veel gescheeld of hij was in het natte grint voor haar op zijn knieën gaan liggen. Ik geloof dat de kerel smoorlijk verliefd op haar is.

— Des te beter, riep Elvira vol wraakzucht uit. Want Sigrid Holmaes zal hem natuurlijk dadelijk in de steek laten als zij bemerkt dat haar parelsnoer vals is.

HOOFDSTUK VII

EEN VOLKOMEN ONVERWACHT SLOT

De volgende dag, omstreeks half drie in de namiddag, en toen Sigrid Holmaes juist op het punt stond zich te gaan kleden voor een middagwandeling, of liever een ritje in haar fraaie auto, werd er gebeld, en een ogenblikje later diende het kamermeisje de juwelier aan.

De mooie Zweedse fronste een ogenblik de fraai getekende wenkbrauwen, maar toen scheen zij zich zuchtend in het onvermijdelijke te schikken, en zei tot Kitty, het kamerkatje:

— In 's hemelsnaam dan maar. Ik

zal wel door de zure appel moeten heenbijten. Ik vind echter dat wij elkaar nog wel wat kort kennen, om hem nu reeds toe te staan, mij zonder voorafgaande uitnodiging te bezoeken.

Kitty vond in stilte, dat haar meesteres wel wat erg veeleisend was, en was van oordeel, dat men toch zeker wel een uitzondering mocht maken voor een man, die parelhalssnoeren ter waarde van vijftieng duizend pond ten geschenke gaf, en dat op de dag na de allereerste kennismaking.

Het was alsof haar meesteres haar intiemste gedachten raadde, want zij zei schouderophalend:

— Je gelooft toch zeker niet dat een vrouw als ik, een man als Goldfish met haar vriendschap vereert, terwille van zijn mooie ogen? Enfin, laat hem dan maar in het kleine salon, ik kom dadelijk.

Het kameniertje ging geruisloos heen, Sigrid bekeek zich nog een paar minuten in de spiegel, met het grootste welgevallen. Toen begaf hij zich neuriënd naar het kleine salon, waar zij Goldfish vond, zoals altijd in het zwart gekleed, met een monocle op zijn dikke buik bungelend aan een zwart lint, zijn haar zwart geverfd en glimmend, zijn borstelige wenkbrauwen als dakjes boven zijn half dichtgeknepen, groengrijze ogen, en zonderling gedwee en zachtmoedig.

Zij keek hem een ogenblik met hoog opgetrokken wenkbrauwen aan, maar toen glimlachte zij, kwam op hem toe, reikte hem haar mollig handje, dat er heel anders uitzag dan zes maanden geleden, nu iedere dag een gediplomeerde manicure er haar zorgen aan besteedde, en zei met een geaffecteerd stemmetje:

— Erg aardig van je, dat je me eens komt opzoeken, Goldfish. Ik vind het alleen wel een heel klein beetje vroeg, of vergis ik me?

De rijke juwelier, die bij een der ramen had gezeten, was haastig opgestaan boog diep over het hem toegestoken handje heen, drukte er een kus op, en zei zuchtend:

— Je weet heel goed, Sigrid, dat iedere minuut vertraging voor mij een marteling beduidt. Had het aan mij gelegen, dan was je vandaag met mij gaan lunchen.

— Daarvoor had je me dan toch eerst moeten uitnodigen, zei Sigrid schouderophalend.

— Dat zou ik ook zeker wel gedaan hebben, Sigrid, hernam de juwelier nederig.

— Zo? Daar weet ik anders niets van. Maar het komt er ook niet op aan. Als je lief bent, mag je vanmiddag met

me dineren.

— Dat kwam ik je juist vragen, Sigrid, en nu nog iets anders.

— Dat is dan de verkeerde wereld, lachte Sigrid, zodat al haar schitterend witte tanden te zien kwamen. Ik dacht eigenlijk dat ik het was die moest vragen. Je schijnt niet meer boos op me te zijn?

— Boos? Hoe zou ik dat kunnen?

— Des te beter. Eerlijk gezegd, heb ik je gisteravond wel een beetje ruw behandeld, geloof ik. Maar zie je, ik had zo'n vreselijke slaap en ik had wel een beetje veel gedronken. Je bent toch zeker dadelijk als een brave jongen naar huis gegaan?

— Onmiddellijk, antwoordde de juwelier haastig. Maar je hebt mij erg veel pijn gedaan, zieleed, natuurlijk.

— Denk daar nu maar niet langer over, zei zij, en streek hem even over het glanzende, keurig gescheiden haar. Ik zal het wel weer goed maken, als je heel erg lief bent. Weet je dat er in je eigen winkel een pracht van een diadeem ligt?

De juwelier scheen heel even te schrikken, en mompelde:

— Bedoel je de grote? Die met de saffieren?

— Ja juist. Zeg, die moest je me nu eens geven. Ik ben over drie maanden jarig, maar zolang hoef je niet te wachten.

— Ik zal, ik zal er waarlijk eens ernstig over denken, Sigrid, hikkelde de juwelier. Het is een buitengewoon duur stuk, maar ik wil je tonen, wat ik voor jou over heb. Overigens kom ik je eigenlijk juist spreken over juwelen. Ik zou heel graag willen, dat je mij even het halssnoer liet zien, dat ik je onlangs ten geschenke heb gegeven.

Zij keek hem verwonderd aan, en herhaalde:

— Het halssnoer? Wat is er mee? Waarom wil je het zien? Je wilt het toch, hoop ik, niet meenemen om het, zogenaamd, te laten repareren? Om het schoon te maken? Als je denkt dat ik daar inloop, dan heb je het glad mis. Dat heb je hem met Elvira Monescu

geleverd, maar Sigrid is zo dom niet.

De juwelier beet zich even op de lippen, maar keek haar toen hoofdschuddend en verwijtend aan, en zei:

— Je schijnt zelf nog volstrekt niet te weten, Sigrid, hoe veel ik van je houd. Ik wilde de parels alleen maar even zien, omdat ik mij ergens ongerust over maak.

— Ongerust? herhaalde Sigrid, terwijl zij hem bij de schouder heen en weer schudde. Wat bedoel je daarmee? Je denkt toch niet dat ze me ontstolen zijn?

— Lieve hemel, neen, riep de juwelier verschrikt uit. Het is waar dat je er nonchalant genoeg mee omgaat, maar daaraan denk ik toch niet. Je zei dat je gisteravond een beetje, een beetje opgewonden was. Waar heb je je parels weggesloten?

— Op de gewone plaats, in het muurkastje, zei Sigrid, zelf een weinig ongerust nu. Wacht een ogenblikje, je hebt mij bang gemaakt, ik ga ze even halen.

Zij wipte het vertrek uit, bleef nauwelijks enkele minuten weg en kwam toen weer binnengesprongen met het snoer prachtige parels zwaaiend.

— Dat is een hele opluchting, hoor, riep zij uit. Je hadt me werkelijk aan het schrikken gemaakt. Zij lagen nog waar ik ze gisteren heb neergelegd? En wat wil je er nu eigenlijk mee?

De juwelier had het snoer in zijn handen genomen, en trad er mee naar het raam, blijkbaar om ze eens goed te kunnen bekijken, liet de fraaie parels door zijn vingers glijden, en toen hij bij het gouden slot genaderd was, kwam er een uitdrukking van de grootste verbazing op zijn gelaat, terwijl een onderdrukte kreet hem ontsnapte.

— Wat is er toch? vroeg Sigrid, ongerust naderbij tredend. Er is toch niet iets niet in orde met het snoer?

De juwelier wendde langzaam het gelaat naar haar toe, scheen iets te willen zeggen, bedacht zich, bekeek het snoer opnieuw, en vroeg toen kortaf:

— Deze parels zijn toch geen seconde de flat uit geweest, Sigrid?

— Natuurlijk niet, riep zij uit. Als

ik ze niet droeg, dan lagen ze in het stalen juwelen kistje of in het muurkastje.

De juwelier stond een ogenblik onbeveeglijk bij het raam, liet toen de parels in zijn zak glijden, en zei eensklaps kortaf:

— Ik moet beslist even je slaapkamer zien.

— Waarom?

— Omdat ik ongerust ben, Sigrid. Vraag niet. Laten we direct gaan.

Hij wachtte haar toestemming niet eens af, maar verliet het vertrek met meer haast dan zij van hem gewend was.

En terwijl zij met een bleek gelaat achter hem bleef staan, zenuwachtig de handen over elkaar wrijvend, onderzocht hij nauwkeurig het gladde hout van het deurtje van het muurkastje, en wendde zich toen eensklaps om met de vraag:

— Wordt dit deurtje iedere dag gewreven?

— Zeker. Elke dag.

— Het is vandaag natuurlijk nog niet gebeurd?

— Nog niet. Dat doet Kitty pas om een uur of vier, als ik uit ben. Maar waarom vraag je dat?

— Omdat hier heel duidelijk vingerafdrukken te zien zijn. En die zijn zeer zeker niet van een vrouw, maar wel van een krachtig gebouwde man, met dikke vingers.

Sigrid uitte een kreet van ontzetting en begon heftig te beven, maar de juwelier was zo opgewonden, dat hij er nauwelijks acht op sloeg, en begon haastig in de kamer rond te lopen, overal snuffelend, om ten slotte weer terug te keren naar het deurtje en nogmaals de vingerafdrukken te bekijken door zijn loupe.

Toen wendde hij zich opnieuw om en, vroeg bijna ruw:

— Heb je vannacht niets gemerkt? Ben je nergens door wakker geworden?

— Ik was zo moe dat ik mij nauwelijks heb ontkleed, en ik heb tot half twaalf aan één stuk door geslapen, antwoordde Sigrid hevig verontrust. Wat denk je toch, wat geloof je toch?

— Ik denk, of ik weet zeker, Sigrid, dat er hier vannacht een man is bin-

nengedrongen.

Sigrid werd nog bleker, gaf een luide kreet en viel op een stoel neer, met een verwilderde blik de juwelier aanstarend.

Toen bracht zij er met moeite uit:

— Maar hoe kan dat? Als hij aan het deurtje geweest is en het kastje heeft geopend, hoe komt het dan dat het snoer er nog in lag?

De juwelier scheen haar vraag nauwelijks te horen, en gromde slechts tussen de tanden:

— Het is verruild. Dat is vannacht gebeurd, en de dief heeft nu natuurlijk het echte.

Maar zij had hem gehoord, vloog op alsof een slang haar gebeten had, en riep met vlammeende ogen:

— Wát zeg je daar? Geruild met wát?

— Geruild met het valse natuurlijk. Met het snoer dat ik zelf aan Elvira Monescu had teruggegeven, toen ik voelde dat mijn liefde voor haar begon te bekoelen.

Sigrid schreeuwde bijna buiten zichzelf, en nauwelijks in staat om zich te beheersen:

— Dus dat valse parelsnoer...?

— Hier is het, antwoordde de juwelier grommend, terwijl hij het snoer uit zijn zak haalde. Dit is het ding van tien pond, dat ik aan Elvira heb teruggegeven.

— Maar dat werd immers door Raffles uit de safe bij Baxter gestolen, gilte Sigrid, vrezend dat zij haar verstand zou verliezen. Dan heeft Raffles het dus vannacht geruild tegen het echte, dat jij me gegeven had?

De juwelier schudde langzaam het hoofd, en antwoordde, zonder haar aan te zien:

— Ik geloof niet dat Raffles dat zelf heeft gedaan. Ik meen zeker te weten, dat hij dat waardeloze prul aan Baxter heeft teruggestuurd en dat Elvira het toen weer van Baxter heeft terugontvangen.

Sigrid snelde plotseling het vertrek uit.

— Wat ga je doen? vroeg de juwelier ongerust.

— Telefoneren. Onmiddellijk de poli-

tie opbellen, die haar moet arresteren. Want dan is zij het natuurlijk geweest, die de beide halssnoeren verruild heeft vannacht.

— Maar ik zeg je toch dat het vingerafdrukken van een man zijn, riep de juwelier wanhopig.

— Dan heeft zij het door een handlanger laten opknappen. Dat is best mogelijk, want ik weet dat zij vroeger omging met allerlei geboefte. Houd me niet tegen, ik weet wat ik doe.

Zij had de hoorn van de haak genomen, vergiste zich een paar maal bij het draaien van het nummer, sidderend van opwinding, totdat zij de hoorn woedend weer op de haak legde, en riep:

— Ik kan geen gehoor krijgen.

— Dan zullen wij de zaak anders aanvatten, Sigrid, trachtte de juwelier haar te sussen. Maak je nu niet overstuur, alles zal wel terecht komen. Ga mee naar de salon, dan kunnen we daar bespreken wat we zullen doen.

Hijzelf was het vertrek al binngetreden, ging weer naar het raam, stak zijn hand in zijn zak, om nogmaals het snoer te bekijken, maar daarbij dwaalden zijn blikken een kort ogenblik naar buiten, naar de straat, die zich lijnrecht onder het venster uitstrekte, waarbij zijn gezicht plotseling van uitdrukking veranderde.

Het was een grote, lichtgroen gelakte auto, die daar in de verte kwam aanrijden, en die klaarblijkelijk zijn aandacht had getrokken.

Hij greep snel zijn hoed, drukte haastig een kus op de trillende hand van Sigrid Holmaes en zei toen:

— Ik ga onmiddellijk werk van de zaak maken, laat het maar aan mij over. Ik kom direct weer terug nadat ik de politie heb opgebeld. Tot straks.

En voor zij nog iets kon zeggen, had de juwelier het salon verlaten en ze hoorde hem de trap afgaan.

Met een gebaar van machteloze woede liet zij zich op de kleine divan neervallen, en met moeite kwam het over haar lippen:

— Als dat werkelijk zo is, als die... die meld me dat geleverd heeft, dan zal

zij er nog plezier van beleven. Ik had wel vermoord kunnen worden door de schurk, die hier vannacht is binnengedrongen.

Zij zat nog bijna een minuut zwiingend en van wraakgedachten vervuld neer, toen de deur open ging, en Nathan Goldfish weer binnen trad.

Hij legde zijn hoed op een stoel, trad op de vrouw toe, die daar met gebukt hoofd zat te moksken, zonder zelfs zijn binnenkomen te bemerken, vatte haar hand, en zei:

— Wat zit je daar, Sigrid? Heb je verdriet, meisje?

— Houdt je mij voor de gek? riep Sigrid woedend uit. Moet ik soms dansen en vrolijk zijn, terwijl ik weet, dat ik met een vals halssnoer zit opgescheept?

De juwelier week verschrikt van haar terug, verbleekte een weinig en vroeg toen met een stem die beefde:

— Je weet het dus? Hoe heb je het ontdekt?

Zij vloog woedend overeind, duwde ruw de hand weg, die hij naar haar had uitgestrekt en hernam:

— Als je bent teruggekomen om mij voor het lapje te houden, moet je het maar zeggen. Een vod van tien pond. Misschien nog minder. En dat een vrouw als ik.

De juwelier was weer op haar toegetreden en begon nu met gebogen hoofd:

— Het is waar, Sigrid, ik heb heel verkeerd gedaan, en ik heb berouw. Ik ben juist gekomen om je dat te tonen. Bedenk dat ik al méér bedrogen ben, dat ik niet heel jong meer ben, en dat men nu eenmaal niet om mijnzelfswille van mij houdt. Ik beken dus volmondig, het parelsnoer dat ik je dadelijk bij onze kennismaking gaf, was vals, maar toen had ik je nog niet zo lief als nu, en ik ben juist gekomen om alles goed te maken, en mijn misdrijf te herstellen. Ik aanbid je, jij verdient iets beters, dan nagemaakte parels, en hier is het echte snoer.

Hij had een klein, keurig ingepakt doosje uit de zak van zijn overjas gehaald, en had het al uit het vloeel gewikkeld en geopend, voor zijn aandacht

getrokken werd door 't doodsbleke, ontstelde gelaat van Sigrid, en het vreemde geluid dat zij deed horen, terwijl zij hem met uitpuilende ogen aankeek.

— Ben je zo boos op mij, lieveling? vroeg hij teder. Kun je mij dan niet vergeven? Als je wilt krijg je behalve dit echte snoer nog een paar diamanten oorhangers, die je zo graag wilde hebben.

Hij wilde opnieuw haar hand vatten, maar zij stamelde sohor:

— Wat praat je toch? Wat zeg je daar toch allemaal? Heb je mij een vals parelsnoer gegeven?

— Ja, Sigrid, je hoort immers dat ik het ruitertlijk beken, en ik maak mijn misdaad immers goed, kindjelijf.

— Neen, raak mij niet aan, werde zij hem af, toen hij haar wilde omvatten. Ik geloof dat ik gek word. Want daareven zei je, dat een inbreker het echte snoer uit het muurkastje moet hebben gestolen en het moet hebben omgeruild tegen het valse.

Er vertoonde zich een trek van angst op het gelaat van de juwelier, toen hij toonloos herhaalde:

— Daareven? Wat bedoel je?

— Zeg, wil je mij soms dol maken? Waar heb je het valse snoer? Daareven had je het in je zijzak.

De juwelier viel op een stoel neer, terwijl zijn knieën knikten, want hij begon nu in ernst te vrezen, dat Sigrid plotseling waanzinnig was geworden.

— Ik heb helemaal geen vals snoer bij mij. Dat moet je immers zelf hebben. Breng het mij maar gauw, dan kunnen wij het vernietigen.

— Maar je hebt er daarnet zelf om gevraagd, schreeuwde Sigrid met overslaande stem, terwijl zij met uitpuilende ogen voor hem kwam staan, en hem met haar vuisten dreigde. En nu vraag ik je nog eens...

Zij hield eensklaps op, en haar vingers gleden even tastend over de overjas, die Goldfish droeg.

Toen gingen haar blikken, als werden zij er door een onweerstaanbare macht heengetrokken, naar een stoel bij de deur, waarop een tweede overjas

lag, van volmaakt dezelfde snit en kleur.

Onwillekeurig volgde hij de richting van haar blik, en toen begonnen beiden heftig te sidderen, en staarden elkaar als verwezen aan.

— Ben jij daar straks niet hier geweest? Zeg het gerust, ik ben volstrekt niet gek.

— Ik ben vandaag zelfs niet in de straat hier geweest.

— Dan moet, dan heeft, dan is er zoëven een man geweest, die, die...

— Om 's hemels wil Sigrid, spreek toch verder. Wat is er gebeurd?

Zij vermande zich tot het uiterste, en gaf toonloos ten antwoord:

— Nog geen vijf minuten geleden ging er hier een man weg, die zo volkomen op jou leek, dat ik geen seconde twijfelde of jij was het. Hij kwam en vroeg mij om het parelsnoer te zien. Ik was eerst wat huiverig om het te tonen, omdat ik vreesde dat het mij juist zou vergaan als Elvira Monescu, maar ik eindigde toch met het te gaan halen, hij bekeek het bij het raam, en hij scheen ergens verbaasd over te zijn, terwijl hij het gouden slot bekeek. Toen deed hij mij allerlei vragen en tenslotte zei hij dat het snoer vals was, en dat het echte gestolen moest zijn door Elvira of door een handlanger. Of liever, dat zei ik. Want ik verdacht haar natuurlijk dadelijk. Maar dan, Goldfish, dan, als je mij werkelijk een vals parelsnoer gegeven hebt. O, daar zou ik je bijna voor zoenen, dan heeft zij het lid op haar neus gekregen, dat mispunt. Want dan heeft haar medeplichtige hier vannacht een bazarprul gestolen en nu denkt zij dat zij het echte heeft, en mij daarmee de ogen kan uitsteken. Ha ha, o, dat overleef ik niet, hahaha.

Zij barstte in een hysterisch lachen uit, viel op de divan neer, en haar lichaam schokte, totdat er plotseling een rilling over haar lichaam liep, en zij stokstijf bleef liggen.

Dodelijk ontsteld riep Goldfish om de kamenier, maar toen het meisje niet kwam opdagen, nam hij Sigrid radeloos in zijn armen, droeg haar niet zonder moeite het vertrek uit, de gang door,

en de slaapkamer binnen, waar hij de bewusteloze vrouw zo voorzichtig mogelijk op haar bed neerlegde.

Hij liep naar de toilettafel, wierp in zijn drift een paar flacons om en eindigde met haar onhandig wat eau de cologne in het gelaat te sprenkelen.

Hij maakte ook haar polsen nat met behulp van zijn zakdoek, die hij onder de kraan van de wastafel hield, en na enkele minuten smaakte hij de voldoening, dat zij haar ogen opsloeg.

Zij had enige tijd nodig om weer tot zichzelf te komen, wreef zich met de hand over het voorhoofd, en stamelde toen:

— Hé, dat was een nare droom. Nu is het gelukkig voorbij. Wat was het ook weer, Goldfish? O ja, nu weet ik het. Het ging om de parels. Wat een dwaze geschiedenis. Ik ben er nog helemaal van in de war. Maar nu is alles gelukkig achter de rug. En Elvira Monescu zal ogen opzetten, als zij me met het snoer in de schouwburg ziet. Zo komt loontje om zijn boontje. Laat ze mij eens gauw zien, Nathannetje. Ik kan nog haast niet geloven, dat ik ze nu echt weer terug heb.

De juwelier stak zijn hand in zijn zak, maar toen bedacht hij zich dat hij het doosje in het salon op de tafel had laten staan, en hij ging haastig terug om het te halen.

Maar nauwelijks had hij de deur verder opengestoten of hij uitte een schorre kreet van schrik:

Het doosje met de echte parels was verdwenen.

Inplaats daarvan lag er een velletje papier op het groenzijden, met Chinese figuren in gouddraad bestikt tafelkleed. Goldfish ging er langzaam naar toe met wankelende schreden, alsof dat papier hem met magische kracht naar zich toetrok.

Hij nam het met trillende vingers op, en las:

«Hooggeachte Heer Goldfish,

Eindelijk is er dan toch een gelukkig slot gekomen aan die dwaze «Klucht der vergissingen», gelukkig voor mij, wel te verstaan. Ik moet eerlijk beken-

nen dat ik deze afloop volstrekt niet verwacht had. Ik kwam hier, onder uwe gedaante, alleen met het voornemen, mij door Madame Sigrid Holmaes het parel-snoer ter hand te laten stellen, waarvan ik stellig moest geloven, dat het echt was.

Stel u echter mijn verbazing en schrik voor, toen ik op het gouden slot een zeer klein krasje bemerkte, dat ik daar zelf op had aangebracht, en op de andere helft eveneens een fijn krasje, dat er niet was toen ik het snoer terugbezorgde, en dat dus moest zijn aangebracht door degene, in wiens handen dit snoer het laatste was geweest. Er was natuurlijk maar één verklaring voor: diezelfde nacht moest 't echt parel-snoer zijn omgeruild tegen het valse. En ik waande mij reeds genoodzaakt, nu nogmaals naar de dief te gaan zoeken, die zich waarschijnlijk in de nabijheid van Elvira Monescu zou ophouden, toen het gelukkige toeval u in uw auto naar dit huis voerde. En nog ge-

lukkiger was de omstandigheid, die mij voor een ogenblik belette, aanstonds de straat op te zoeken, zodat ik het grootste gedeelte van uw gesprek hiernaast kon afluisteren.

Eindelijk zou dus al mijn moeite bekroond worden. En welk een geluk, dat Sigrid mij de pijnlijke noodzakelijkheid bespaarde, geweld te moeten gebruiken. Ik behoefde slechts hier binnen te treden en vond nog ruimschoots gelegenheid tot het schrijven van dit verklaarend briefje. Mijnheer Goldfish, u zit buitengewoon goed in uw duiten, en uw grenzeloze liefde voor de jongedame die hier woont, zal u wel de goede gedachte ingeven, haar met een ander snoer, en thans het vierde, gelukkig te maken.

Die parels hebben mij heel wat hoofdbrekens gekost, maar gij ziet nu wel, dat de aanhouder wint.

Met de meeste hoogachting, en de beste wensen voor een spoedig herstel van uw vriendin,

JOHN RAFFLES. »

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

TWEE RIVALEN

GEHEEL NIEUWE SERIE

12 WILD-WEST ROMANS

IN TWAALF FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 58.⁵⁰ VOOR f 35.⁴⁰

Betaalbaar met **SLECHTS** f 3.⁵⁰ of meer p. mnd.

EEN PRACHTSERIE VOOR DE LIEFHEBBERS VAN AVONTUREN EN SPANNING VAN DE BEKENDSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED.

1. Range Oorlog. — 2. Een Schot in de Nacht: beide door William Colt Mac Donald. — 3. Het Brandmerk van de Slang. — 4. Land zonder Wet. — 5. De Cimarron Kid: alle door Charles Snow. — 6. Onder valse Vlag door Will Ermine. — 7. Revolver-Finale door Peter Field. — 8. Vechtende Zonen van Texas door Paul E. Lehman. — 9. De Klokken van San Felice. — 10. Onder Kruisvuur: beide door G. Richardson. — 11. Gevaarlijk Avontuur door Ross Woods. — 12. Liefde en Wraak in het Wilde Westen door Stetson Cody.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2.650 pagina's.

Deze boeken kostten f 58.50, nu **VOOR SLECHTS** f 35.40, desgewenst betaalbaar met f 3.50 of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 35.40 of 1e termijn.

Men vermeldt: «Aanbieding L. L. Wild-West-serie 6».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266